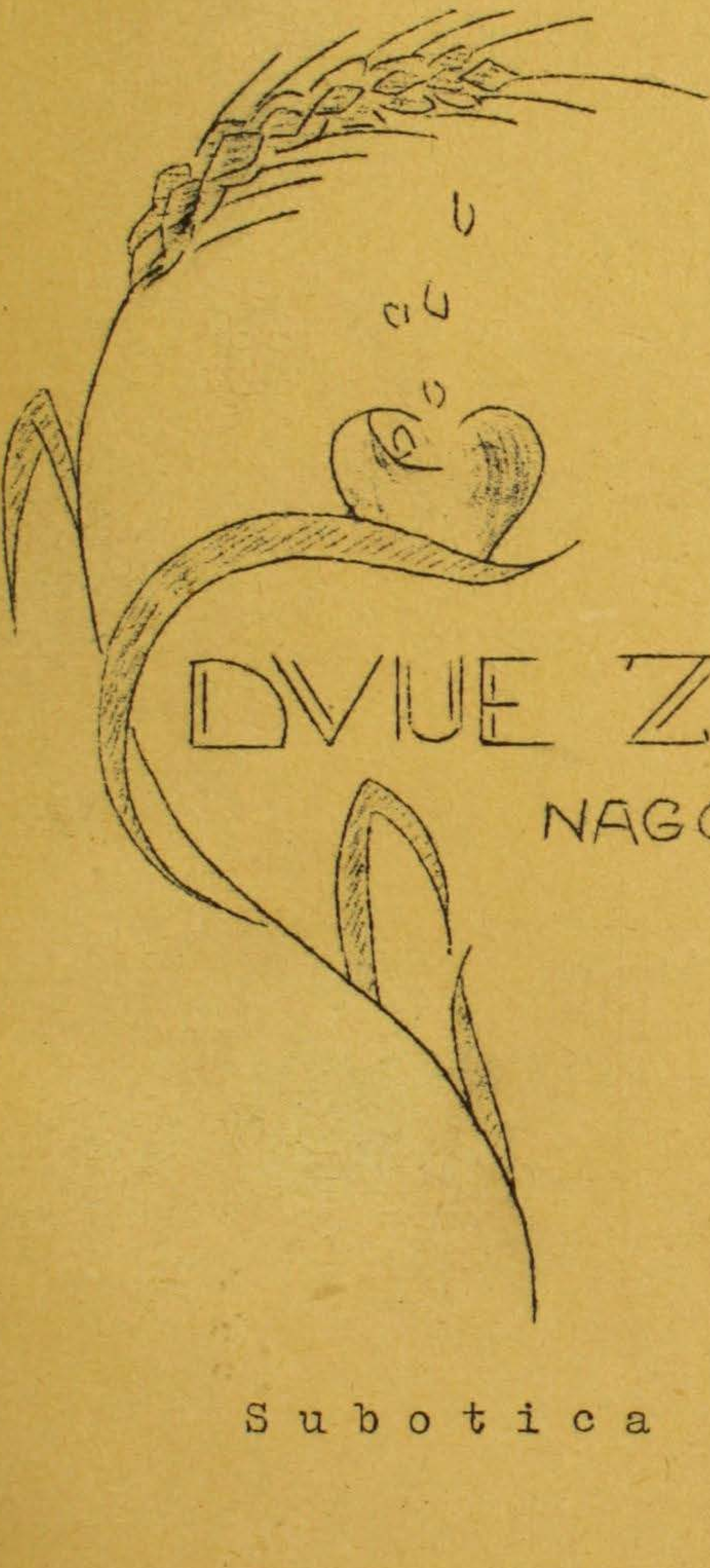
IVAN KUJUNDŽIĆ

DVIJE ZBIRKE

NAGOVORA

SUBOTICA 1961.

Ivan Kujundžić

DVIJE ZBIRKE

NAGOVORA

S u b o t i c a 1961.

D v i j e   z b i r k e

I. OSTANITE U LJUBAVI MOJOJ

II. NOVO SRCE

Ivan Kujundžić

I.

OSTANITE U LJUBAVI MOJOJ

Mala zbirka duhovnih nagovora

za dane klanjanja

RIJEČ BOŽJA

Nakon jednog Isusovog govora neka žena oduševljena Njegovim riječima usklik nu: "Blago utrobi koja te je nosila i pr- sima koje si sisao!"

A Isus joj ne osta dužan, niti se pokaza zbunjen radi tolike hvale, nego joj odgovori: "Štoviše, blaženi svi oni koji slušaju riječ Božju i drže je!" (Luk. 11, 28).

\+ + +

Riječ Božja je tako nešto veliko, kad Isus zove blaženim onoga koji je sluša.

Da, veliko je nešto riječ Božja ! Sveti pjesnik, pobožni kralj David, u psal mima naziva riječ Božju "Svjetiljkom nozi mojoj, svijetlom na stazi"... (Ps. 118,105).

Tko se riječju Božjom upravlja u svome životu, ide obasjan. Njegov je put kroz dolinu suza svijetao. U njega nema posrtaja, on se ne će izgubiti.

Riječ ga Božja obasjava.

Da, veliko je nešto riječ Božja ! Mudrac Staroga Zavjeta zapisao je u svo-

joj knjizi "da je riječ Božja izvor mudrosti" (Crkvenica,1,5) i svaki onaj tko za mudrošću teži neka se ne vara i neka mudrost ne traži u mnogim knjigama.

Mudrost iz knjiga naučena nadima čovjeka, stvara oholice, kojima se Bog protivi. Takva mudrost prolazi,nije trajna.

Kad biste samo malo mogli zaviriti u nauku, mogli biste vidjeti, kako ljudi obaraju svoje vlastite tvrdnje, i to u najkraćem roku. Za nešto se oduševljavaju 20, 50 ili 500 godina kao za stopostotnu istinu, a onda se opet uvjere, da je to obmana, varka.

"A riječ Božja ostaje dovijeka" (1. Petrova,1,25).

I tko želi steći mudrost, neka je traži samo u Božjoj riječi.

Silna je riječ Božja! Stotnik vjeruje da je dovoljna samo jedna riječ Isusova, pa da ozdravi njegov sluga (Mat. 8, 8).

Na riječ Isusovu nečisti duhovi ostavljaju svoje žrtve...

Na riječ njegovu lišavaju se bolesni svojih boli... (Mat.8,16).

Na riječ Isusovu Petar poslije bez uspješnog lova na jezeru, gdje je proveo cijelu noć, ponovo baca mrežu, i gle,ulovi toliku ribu, za kratko vrijeme, te su mu mreže pucale (Luk.5,5).

Riječ Božja ima moć da hrani. Kad

sotona u pustinji kušajući Isusa govori: "Ako si Sin Božji, kaži, da ovo kamenje postane hljebom" (Mat.4,3), Isus odgovara: "Pisano je, ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi, što izlazi iz usta Božjih" (Mat.4,4).

"Riječi su Božje duh i život" (Iv. 4,64). "Tko se boji Boga, vjerovat će riječi njegovoj" (Eccl.2,18).

Gospodin Isus kaže: "Tko sluša riječ moju i drži je, sličan je čovjeku,koji sagradi kuću svoju na stijeni" (Mat.7, 24).

Taj se ne će lako pokolebati!Riječ se Božja naviješta sa propovjedaonice.

Ima ih, koji je ne slušaju, koje ne zanima, koji je preziru.

A rijetki su, koji riječ Božju slušaju, koji o njoj razmišljaju i drže je.

Zato i živimo u tami, zato nemamo životne mudrosti...

A Gospodin se tuži i govori preko proroka Jeremije: "Jer ne poslušaste riječi mojih, pustit ću na vas neprijatelje vaše" (Jerem.15,8).

Bog želi od nas, da slušamo riječi njegove, da o njima razmišljamo, da ih u život provodimo.

Isus naziva blaženima one koji riječ njegovu slušaju i drže.

A pitam vas: "Tko od nas ne bi htio biti blažen? Mislim da je u svakom

od nas posijana želja za blaženstvom!

Slušajmo dakle riječ Božju, slušajmo rado propovijed i razmišljajmo u srcu o njoj i upravljajmo se u životu po riječi Božjoj.

+ +
+

MAN HU? ŠTO JE TO?

Kad su Židovi prešli preko Crvenog mora, došli su u pustinju Sin.

Poradi pustinje mrmljahu oni i sva Općina Sinova Izraelovih proti Mojsiju i Aronu. Gospodin je čuo njihovo mrmljanje i rekao Mojsiju, da će ih čudesno nahraniti.

I doista, uvečer, doletje jato prepelica i pokri sav tabor. Židovi su ih hvatali, pekli i jeli.

A sutradan prostrla se okolo tabora rosa. Kad je ishlapila rosa, ležalo je po pustinji nešto sitno zrnato. Kad to vidješe Sinovi Izraelovi, upitaše jedan drugoga židovskim jezikom: "Man hu? - Što je to?" A Mojsije im reče: "To je kruh, što vam ga dade Gospod da jedete" (Izlaz, 16, 15).

\+ + +

Poslije prijelaza preko vode krštenja duše naše oslobođene ropstva sotonina zađoše u pustinju, koja se zvala Život. Kraja joj se ne vidi. Mnogima je prostranija od pustinje Sina.

I ogladnješe mnogi. I požališe za loncima robijaškog mesa egipatskog.

I mrmljahu na Gospodina. Mrmljahu na dobrog Oca nebeskog, koji neizmjernom ljubavlju ljubi svijet.

Mrmljahu protiv dobrog Oca, jer pustinja je teška. Život je težak.

On to ne može podnijeti. Očevo srce njegovo ne može slušati buntovnih riječi nevrijednih sinova. Nasitit će ih. Poslat će im hranu s neba. Čudom će im poslati, da se okrijepe.

\+ + +

I dok duša moja jutros ponižena kleči pred jaslama, i dok oko moje gleda čudno Dijete u pelenicama, uho moje jasno razabire titraj zvuka, što dolazi sa nevinih usana novorođenčeta, koje govori: "Jā sam kruh živi, koji s neba siđoh"...

Razum se moj sav zbunjen u čudu pita: "Man hu? - Što je to?"

Što to čujem?

A Mojsije odgovara: "To je kruh, što vam ga dade Gospod da jedete" (Izlaz, 16,15).

\+ + +

Gospode, ti kruhom zar hraniš djecu dvadesetog vijeka?

U nama se naš ponos budi! Kruhom su mogli biti zadovoljeni nesretni Židovi u pustinji!

Današnji čovjek sa povišenim stan-

dardom života traži više! I daje mu se vi-
še!

Da ti vidiš danas naše stolove!

Gospode, oprosti što sam danas tako drzak, pa ti otvoreno velim:"Kruhom samim danas ne ćeš oduševiti nikog."

I još nešto, Gospodine... Ti ćeš morati slušati, kako ti ljudi sa omalovažavanjem govore: "Hvala na kruhu; nemaš li ti nešto bolje, vrednije? slađe? ili masnije?"

\+ + +

Nemam. Ja sam Bog svemira: Bog neba i Bog zemlje. A ovaj kruh, što vam ga dajem, najbolje je što imam. Tko jede od ovoga kruha živjet će uvijeke; tko jede od ovoga ne će umrijeti. Ako ne jedete od ovoga kruha nemate života u sebi. Mrtvi ste!

\+ + +

Strašno je proći poljem posutim mrtvacima.

Strašno je noć provesti u grobu s mrtvima.

Kako biste proveli noć u krevetu s mrtvacem? Mnogi bi poludjeli od straha...

Ako ne jedete od ovoga kruha, nemate života u sebi; mrtvi ste.

\+ + +

Jesam li se danas pričestio?

Jesam li jeo od toga kruha, koji nam je s neba dan?

Kad sam se zadnji put pričestio?

Ne pamtim, samo osjećam oko sebe zadah truleži.

I sam trunem...

\+ + +

Isuse, dragi mali Isuse, čuj vapaj duše moje!

Gladan sam. Daj mi toga kruha, od kojeg ne ću više ogladnjeti. Daj mi toga kruha, koji je s neba sišao za život svijeta, daj mi toga kruha, od kojega ne ću vidjeti smrti vječne.

Isuse, dragi mali Isuse, upravi korake moje prema pričesnoj klupi što češće, svaki dan.

\+ + +

Ja ne mogu više živjeti bez toga kruha.

Ja ne ću više da živim bez njega!

\+ +
\+

JA ŽELIM VIDJETI ISUSA

Poznajete li vi Zaheja? Onog malog carinika, kojega su njegovi sunarodnjaci prezirali poradi omrznutog zvanja carinika.

No ja ću vam ga predstaviti, da se upoznamo.

Zahej je poglavica mnogobrojnih carinika u gradu Jerihonu. Bio je malen, bogat i dobra srca. Ali je poradi svoga zvanja bio omrznut. Slušao je on već dosta toga o Isusu, koji je prosipao svoja dobročinstva u židovskom narodu i želio je da vidi Isusa, i da se s njim upozna.

+ + +

Isuse, omraženi carinik želi da te vidi i da te upozna.

Isuse, ja nisam carinik, ali se stidim, jer vidim da te on više želi vidjeti i upoznati!

On te više ljubi!

Zahej te želi, Isuse!

A Zahej je grešnik. I to veliki!

Masa ga nije puštala do Isusa. Prezreli su ga. Možda su mu i apostoli zatvarali put do Isusa.

Nažalost i masa i apostoli.

Teško je grešnom i rastom malenom Zaheju da vidi Isusa, da se s njim upozna, da s njim razgovara.

Nešto ipak mora učiniti, jer on želi vidjeti Isusa. I ne će dopustiti,da ga masa u tome omete, ne će dopustiti čak ni apostoli da ga ometu.

O Zaheju, Zaheju, mnogoput me boli duša, što su se između mene i Isusa isprі ječili ljudi, pa mi na razne načine ne daju k Isusu. Vuku me i guraju od njega, a ja osjećam, da bi on bio moj liječnik i moj Spasitelj.

Osjećam da sam preslab, da se guram sa svima.

Isuse, zar da popustim pred masom naroda?

Isuse, zar da mi neki tvoji nevrijedni svećenici spriječe pristup do tebe?

Isuse, zar će moj život proći da se ne upoznam s tobom?

Da se ne upoznam s tobom, a ti si baš radi mene došao na svijet.

Ti si došao da potražiš i spasiš što je bilo izgubljeno.

O Zaheju, reci, što si učinio da vidiš Isusa? Što si učinio da dođeš do Isusa?

\+ + +

Zahej je ostavio mnoštvo naroda,ko-

ji je okružavao Isusa i otišao naprijed putem, kojim je trebao proći Isus, i popeo se na jedno drvo kraj puta da može vidjeti Isusa.

S drveta će ga lijepo moći vidjeti!

Divne li domišljatosti Zahejeve!

+ + +

Isuse, ja te želim vidjeti!

Kao da čujem, kako me Zahej zove: "Hajde na drvo. Hajde na križ!"

+ + +

Što bude veći križ, bolje ću te vidjeti, o Isuse.

Ja znam da na križu nije ugodno,ali želim da te vidim, a smetaju mi ljudi;možda mi smetaju poneki svećenici svojim ponašanjem.

Ja se moram, dakle, popeti na drvo.
Na križ!...
S križa se lijepo vidi na zemlju.
Vide se ljudi, a vidi se i Isus...
A ja želim vidjeti Isusa.
Čekat ću ga, dakle strpljivo na križu.

+ + +

Što će se dogoditi?

Ispod drveta će proći Isus i vidjet će Zaheja kako strpljivo sjedi na drvetu i

pozvat će ga da siđe, i bit će kod njega gost.

Isus gost kod Zaheja! Kako je to moralo biti lijepo!

Kako se Zahej morao radovati...

\+ + +

Je li Isus već nekada bio tvoj gost?

Kada te je zadnjiput posjetio?

Čime si ga počastio?

Održavaš li s njime odtada srdačne odnose?

Shvaćaš li, da bi te odnose šteta bilo prekinuti?

Isus ne bi time ništa izgubio,nego samo ti...

\+ +
\+

TKO JE ISUS

Duša je moja večeras blažena, jer sluša miozvuk riječi Isusove grešnoj ženi Fotini: "Kad bi ti znala dar Božji i tko je tko s tobom danas govori..."

Kad bi ti znala, koliki je dar Božji, kolika je milost Božja, kolika je dobrota Božja, kolika je ljubav moja, što sam se ovamo navratio... na ovo mjesto... u ovaj grad... u ovu crkvu... ti bi sretna kriknula, raširila bi svoje ruke i zaiskala vode žive, zamolila bi da ti umnožim vjeru, ojačam ufanje, usavršim ljubav.

\+ + +

Kad bi ti znala tko s tobom govori, kad bi ti znala, kome se mi danas cijeli dan ovdje klanjamo... Kad bi ti znala,tko sam ja?...

Koga da moli duša moja za ljubav da joj kaže tko je Isus?

Cijeli Stari Zavjet šuti, samo Sveti Ivan Krstitelj govori: "Isus je jaganjac Božji, koji oduzima grijehe svijeta".

\- Ivane, otkuda to znadeš?

\- Čuo sam glas s neba, koji je govorio, dok sam ga krstio: "Ovo je Sin moj

ljubezni, koji je po mojoj volji."

Tko je Isus? - Petar,prvak apostola, govori: "Isus je Sin Boga živoga".

- Petre, možda se varaš?

- Ne, ne varam se, jer to ne znam sam od sebe, nego mi je to objavio Otac nebeski.

Tko je Isus? - Sv. Ivan apostol,vidjelac s otoka Patmosa govori: "Isus je riječ Božja, koja je tijelom postala".

Ivane, vidjelče s otoka Patmosa, zboriš li istinu?

- Da, gledao sam slavu njegovu...

Tko je Isus? - Nevjerni apostole Toma, reci!

- Gospodin moj i Bog moj!

- Tomo, nisu li te oči prevarile?

- Ne, prste sam svoje stavio u rane njegove!

Tko je Isus? - Pilate, ovamo,te govori! Koga si dao razapeti?

- Kralja Istine, Isusa Nazarećanina.

- Otkuda znaš, da je on kralj Istine?

- Priznao mi je sam na saslušanju.

Tko je Isus? - Sotono, što si se uzdrhtao, već govori!

- Što si rekao, kad ti je naredio, da izideš iz opsjednutoga u Gerasi?

- Što imam ja s tobom, Isuse, Sine Boga višnjega?...

Pomahnitali vjetre, koji si svojom snagom uzbibao more, te se visokim valovi

ma nabacuje da potopi Petrovu lađu, reci, priznaj, tko ti zapovjedi da se umiriš?

- Isus.

Gubavci, tko vas očisti od gube?

- Isus.

Slijepci iz Jerihona,tko vam povrati vid?

- Isus.

Kćeri Jairova, tko te od mrtvih pozva na život?

- Isus.

Udovice iz Naima, tko ti sina uskrsnuo?

- Isus.

Smrti, tko te je nadvladao?

- Isus.

Isus je silan, Isus je dobar, Isus je nježan.

\+ + +

Isuse, tko si ti? Što kažeš o sebi? Budi ljubezan, reci.

- Ja sam onaj, koji jesam.
- Ja sam prvi i posljednji.
- Ja i Otac jedno smo.
- Ja sam uskrsnuće i život.

Vi me zovete Gospodinom i Učiteljem, i pravo velite, jer ja to jesam.

Ja sam Put, Istina i Život; nitko ne dolazi k Ocu nego samo po meni.

Ja sam pastir dobri.

Ja sam svijetlo svijeta.
Ja sam kruh živi, koji s neba sidoh.

+ + +

Isuse, ti me zbunjuješ. Na moja usta naviru riječi sv. Ivana Krstitelja : "Nisam dostojan da ti odvežem "kajiš" na sandalama tvojim".

I možda bih najradije ponovio sa sv. Petrom molbu njegovu: "Gospodine,izidi od mene, jer sam čovjek grešan..."

Ali to je ludost.
Ta kud ćemo mi bez tebe?
Samo u propast.
Što možemo mi bez tebe?
Ništa.

+ + +

Zato, Isuse, molim te, napoji dušu moju milošću svojom. Umnoži, molim te,vjeru stada moga, ojačaj nadanje nas sviju , a nadasve, molim, svima nama daj,da između nas nestane mržnje i zavisti, da se međusobno ljubimo, onako kako nas sve ti ljubiš u presvetom Oltarskom Sakramentu . Amen.

+ +
+

ISUS JE JEDINA RADOST

Svetac zaogrnut odjećom od kamiline dlake, najveći između ljudi rođenih od žene, Ivan Krstitelj, ovako bi počeo današnji govor pred presvetim Oltarskim Sakramentom:

"Među vama stoji koga vi ne poznajete".

Prošle su dvije hiljade godina, a vi ga ne upoznaste.

Oni, koji ga znadoše, zaboravljaju na nj i ne staraju se više za njega.

Među vama stoji Janje Božje, koje odnosi grijehe svijeta...

Među vama stoji Isus, kojemu ja, Ivan, nisam vrijedan odvezati kajiš na obući njegovoj!

Taj Isus stoji sada među vama, u vašoj crkvi, na vašem oltaru, izložen danas cijeli dan vama na klanjanje.

Vi i ne slutite, kakva je to sreća!

Kada je njegova Majka, Bl. Djevica Marija, posjetila moju mater, ja još nisam bio rođen iz krila majčina, a srce moje?...

Oh, srce se moje tako silno uzradovalo, da sam od prevelike sreće zaigrao u utrobi njezinoj!.

O, to je bila radost!
U svojoj blizini osjetiti Isusa!
Oh, to je bila sreća!

Ljudi, ja takve sreće, takve radosti, ne osjetih nigda u svome životu.

Takve radosti ne osjeti srce moje u blizini Heroda bludnika, iako je bio kralj odjeven u zlato i purpur.

Takve radosti ne osjèti srce moje u blizini našminkane i namirisane Herodijade, iako je bila kraljica, koja je u zlatu treperila.

Takve radosti srce moje nije osjetilo ni kraj jednoga stvorenja!

Isus je bio jedina radost, koja je pokrenula moje još nejake udove. Njegova me blizina toliko oduševila, da mi je bila tjesna kolijevka pod srcem materi - njim!

Isus je radost!
Isus je sreća!
Isus je sve!

\+ + +

O ljudi, željni radosti, željni sreće, vi tražite radost ondje gdje ona nije. Ondje gdje vi tražite radost, nalazite tugu, koja vas peče i boli. Ondje, gdje vi tražite radost, vreba na vas jad. Ondje, gdje vi tražite radost, očaj vas čeka. Jer žalac prolaznosti otrovom taknuo je sve: i časti, i bogatstva, i slavu, i sve...

Kako je mudar bio stari pjevač svetih, Bogu ugodnih psalama, kada je rekao u pjesmi: "Bolji je jedan dan u kući Gospodnjoj, nego hiljadu godina provedenih u šatorima grešnika!"

Zašto je bolji jedan dan u kući Gospodnjoj od hiljadu godina provedenih među grešnicima?

Jer je u kući Gospodnjoj Isus,
Isus početak života,
Isus radost anđela,
Isus kralj slave,
jer je u kući Gospodnjoj Isus sin Djevice Marije!

Bolji je jedan dan proveden u kući Gospodnjoj, jer je ondje Isus, koji nam govori: "Dođite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas okrijepiti..."

Bolji je jedan dan u kući Gospodnjoj, jer je ondje Isus, koji nam govori: "Blaženi, koji gladuju i žeđaju pravde, jer će se nasititi"...

\+ + +

U kući je Gospodnjoj Isus.

A gdje je Isus, ondje je nebo! Ondje su anđeli, koji mu čast iskazuju; ondje je Blažena Djevica, koja mu naše prošnje prinosi, koja nas zagovara.

U kući Gospodnjoj je onaj Isus, koji je iz ljubavi prema meni dan i noć zatvoren u svetohraništu pod prilikama kru-

ha i vina.

Isuse, ti si kazao: "Tko mene nađe, naći će život".

I nisi se sakrio u nepristupačna mjesta, da te tražimo. Ostao si u našim crkvama, u ovoj našoj crkvi.

Izišao si iz svetohraništa i cijeli dan, eto, mi te gledamo u Presvetom Oltarskom Sakramentu; mi ti se klanjamo; mi te molimo:

– Isuse, daj nam život! Daj nam život vječni u slavi tvojoj. Amen.

\+ + +

ISUS JE SVIJETLO

Prvo Božje djelo, što ga Sveto Pismo spominje, jest stvaranje svijetla. I reče Bog: "Neka bude svijetlo, i bi svijetlo. I vidje Bog da je svijetlo dobro."

Svijetlo je osnovni uslov svakog organskog života u svijetu.

Bez svijetla nema života ljudima.

Bez svijetla nema rasta biljkama.

Bez svijetla nema ljepote.

Bez svijetla nema sigurnosti; bez svijetla nema radosti...

Svijetlo je dar neba.

\+ + +

Nestašica svijetla, nestašica ljepote, nestašica sigurnosti - zove se tama.

Tama je tuga. Stari se Tobija s gorčinom pita: "Čemu se ja mogu radovati, kad sjedim u tami?" - Doista za toga nema radosti...

Tama je kazna. Kad je Gospodin Bog namislio da izvede svoj izabrani židovski narod iz egipatskog ropstva, da mu u slobodi prinosi žrtve, usprotivilo se srce faraonovo i ne htjede da ih pusti. Gospodin tada pozva Mojsija i zapovjedi mu:

"Pruži ruku svoju prema nebu, da dođe na zemlju egipatsku takva tama, da se ona može pipati!

Mojsije pruži ruku svoju prema nebu i nastade gusta tama po svoj zemlji egipatskoj za tri dana. Ne vidje se jedan drugoga, i nitko se ne maknu s mjesta svojega za tri dana."

Tama je nesigurnost. Tko po tami hoda, ide spotičući se.

U tami se najradije započinju tučnjave i kavge.

U tami je najviše razbijenih glava.

+ + +

Tama je pakao. Nekoliko Spasiteljevih priča završava riječima: "Vežite mu noge i ruke i bacite u tamu najkrajnju."

U svečanom času, kao što je ovaj govori, ne kakav fenjerčić, već Isus:

" Ja sam svijetlo svijeta,koje obasjava svakoga čovjeka". Pravo svijetlo, a ne kakav komet, kakav meteor ili repata zvijezda.

Ja sam svijetlo svijeta! Tko ide za mnom, ne ide po tami; ali samo za mnom!

Ni za kim drugim!

Ja sam svijetlo svijeta! Samo ja mogu osvijetliti put čovječanstvu i nitko drugi!

Samo ja mogu čovječanstvu pokazati ljepotu i nitko drugi!

Samo sam ja osnovni uslov svakog života ljudima i nitko drugi!

Samo ja mogu dati sigurnost čovječanstvu i nitko drugi!

Samo ja, i nitko drugi, mogu pružiti radost čovjeku.

"Dok sam u svijetu, svijetlo sam svijeta".

O, ljudi, dok imate svijetlo, vjerujte u svijetlo, da budete sinovi svijetla; idite za svijetlom, da se ne spotičete!

Bez mene čovječanstvo ne može imati puninu života,

bez mene čovječanstvo ne može sigurnim korakom stupati naprijed,

bez mene ne može čovječanstvo uživati sigurnost!

Ja sam svijetlo svijeta!

Tko ide za mnom, ne hoda po tami!

S kolikim bolom u duši piše Sveti Ivan u svom Evanđelju: "Zavoliše ljudi više tamu nego svijetlo". - Zavoliše više tamu...

Zaželiše da ugase svijetlo,da žive u mraku.

Isuse, što bi bilo, kad bi ugasili svijetlo?

Evanđelje odgovara:

"A kad razapeše Isusa, nasta mrak po svoj zemlji".

Mrak sa svim svojim strahotama...

\+ + +

Ne gasite svijetla.
Treba nam Isus.
"Teško onima, koji zamijenjuju svijetlo sa mrakom", govori prorok Izaija.
Isuse, ti budi naše svijetlo.
Baš ti, i samo ti.

\+ +
\+

ISUS GOVORI

Kad je umuknula pjesma, kad zamriješe uzdasi tihi i prigušen kad zastade šapat, čuje se glas Gospodinov kao odgovor na prošnje naše, na vapaje naše.

Isus govori: "Vjerujte u Boga i u mene vjerujte."

Danas, u vrijeme velikog otpada od Boga i od Crkve i vjere, ja vam poručujem: "Stado malo, ne plaši se, vjerujte u Boga i u mene vjerujte." Vjerujte svugdje:na ulici, kod kuće, u crkvi, u uredu, u školi, u društvu...

Starice, majko, čiju su vjeru djeca prezrela i ismijala, svojim životom osramotila, vjeruj u Boga i u mene vjeruj, govori Isus. Ne ćeš se postidjeti.

Ne očajavaj.

Moli i trpi!

Oče, čija je vjera stavljena na kušnju, pamti; jedanput se živi, jednom se umire. - Vjeruj u Boga i u mene vjeruj, govori Isus.

Mladiću, koji rasteš u oluji, vjeruj u Boga i u mene vjeruj, govori Isus.

Ja sam gospodar života i smrti.

Ja sam gospodar mora i vjetrova.

Ja zapovijedam silama paklenim. Ne

boj se!

Pamti: tko sluša riječ moju i vjeruje, ima život vječni i ja ću ga uskrsnuti u posljednji dan.

Mladiću, ja zato dođoh na svijet , da nijedan, koji vjeruje u mene ne pogine, nego da ima život u izobilju.

Djevojko, nisi li čitala u Svetom Pismu, da onaj, tko je nevin, vjeruje sve?

Otkuda u tvome srcu vjerske sumnje, otpadi od vjere, otkuda prezir zapovijedi Božjih?

Vjeruj u Boga i u mene vjeruj, govori Isus.

Tko vjeruje i drži riječ moju, ne će biti osuđen, a tko ne vjeruje već je osuđen, jer ne vjeruje u ime jedinorođenog Sina Božjega.

Ne varaj se, samoubistva ne rješavaju nikakav problem.

Istinu vam govorim, zašto mi ne vjerujete?

U potvrdu istinitosti mojih riječi i moje nauke progledali su slijepi, prohodali hromi, otvorile se uši gluhima, mrtvi su iz groba ustali.

+ + +

Isuse, vjerujem... i ponavljam prošnju Sv. Augustina: "Vjerujem, Gospodine, ali daj da vjerujem još jače".

+ + +

BLAGO OČIMA, KOJE VIDE ŠTO VI VIDITE

Nakon jednog vjerovjesničkog putovanja apostola, kada su se ovi radovali , što im se i đavli pokoravaju, stade Isus i reče im: "Blago očima, koje vide što vi vidite, jer vam kažem, da su mnogi proroci i kraljevi htjeli vidjeti što vi vidite i ne vidješe..."

David je želio vidjeti i pozdraviti Mesiju, pa mu nije bilo dano...

Salomon je želio vidjeti i pozdraviti Spasitelja i nije mu bilo dano...

Kraljica Sabe došla je izdaleka da vidi i čuje mudrost Salomonovu...A tek da je mogla vidjeti Isusa, kako tek onda ne bi žalila truda!

Ali njima nije bilo dano da ga vide...

Kraljevski grimiz nije mogao privući Isusa u njihovu blizinu!

I grudi proroka Staroga Zavjeta nadimala je želja da vide Mesiju, da vidē Isusa.

Opisivao ga Izaija, predskazivao Danijel, a svi su zajedno vapili:

"Rosite nebesa odozgo i zemlja nek rodi Pravednika", nek rodi Spasitelja,nek rodi Isusa, da ga dočekamo, da ga vidimo,

da mu se poklonimo...

I nebesa su za njihovo vrijeme i za njihove prošnje ostala gluha, a zemlja neplodna...

I mnogi kraljevi, i mnogi proroci ne vidješe Isusa, premda su toliko željeli da ga vide...

\+ + +

Sada, danas, cijela naša župa upire oči i gleda Presveti Oltarski Sakramenat, gleda Isusa...

Gleda ga župnik,
gledaju ga redovnice,
gledaju ga drugi svećenici...

Gleda ga puk; da, cijeli narod, i staro i mlado, i muško i žensko, i neuko i učeno, i zdravo i bolesno...

I dok svoje oči upiremo u nj, on milo govori:

"Blago očima, koje vide što vi vidite..."

Čuješ li "dida"? Kralj David nije imao toliku sreću kao ti danas, jer oči tvoje danas cijeli dan gledaju Isusa, kralja slave!

Starice "majko", čuješ li? Pobožna udovica Judita rado bi s tobom danas dijelila sreću i gledala Isusa, ali njezinim očima, sreća, što je ti imadeš, nije bila dana.

Mladiću, čuj! Što bi od radosti, da

su mogli vidjeti svojim očima Isusa ona tri mladića, koje je kralj bacio poradi imena Božjega u ražarenu peć?

Djevojko! Ivan Krstitelj je u utrobi materinoj zaigrao od radosti, kad mu se je Isus samo približio!

Ivan tada još nije vidio Isusa...

Ali ti ga gledaš...

Cijeli ga dan sa mnom zajedno gledaš...

Blažene su oči tvoje, jer vidiš što kraljevima i prorocima nije bilo dano!

Vjeruješ li ti u to?

Vjeruješ li ti, da vidiš Isusa, kad motriš presveti oltarski Sakramenat?

Nije teško vjerovati. Isus me sam o tom uvjerava, kad kaže: "Ovo je tijelo moje."

Danas, kao da mi kaže: Dušo, vidiš ovu hostiju? To sam ti, eto, ja, tvoj Bog, tvoj Spasitelj, tvoj Isus.

Da je to istina, potvrđujem ti svojom mukom i svojim uskrsnućem.

\+ + +

A danas, kad umukne brujanje orgulja, ti, dušo kršćanska, pođi kući vesela, jer si Isusa danas svojim rođenim očima gledala, jer si mu svojim ustima danas radosno tepala, jer si ga cijeli dan danas svojim srcem neumorno ljubila.

\+ + +

ONA JE NAŠLA ISUSA

Nedjelju dana prije našeg klanja - nja stavit ću vam za uzor jednu grešnicu. Ime joj je, kaže predaja, Fotina.

O njoj niste još ni s kim razgovarali.

Jednoga dana na svom putovanju našao se Isus oko podne blizu grada Sihema u Samariji. Sunce je dobro pripeklo. Apostoli su otišli u obližnji grad da kupe nešto hrane, a Isus je sjedio sam kraj bunara i odmarao se od puta. Žena iz okolice, ime joj Fotina, zgotovila ručak i eto ide da ponese kući svježe vode. Nosi svoje "đuge" i uže pomoću kojega će zahvatiti vodu.

Kad je došla do bunara, a tu sjedi Isus, njoj stranac.

I zamoli je Isus:

"Ženo, daj mi da pijem."

Fotina je po govoru prepoznala, da je Isus druge narodnosti, ne kao ona. Primjetila je da je on Židov, pa mu rekne:

"Kako ti Židov, pa tražiš od mene, žene Samaritanke, da piješ?"

Usprotivila se žena i podigla svoje đuge da ode.

A Isus joj kaže:

"Kad bi ti znala dar Božji i tko je što ište vode, ne bi se skanjivala, nego bi zaiskala u njega vode žive".

Fotina prkosno napući usta i podigavši važno ramena rugajući se reče:

"Gospodine, ni grabiti nemaš čime, a bunar je dubok; otkuda ti, dakle, vode žive?"

Na to će Isus:

"Svaki, koji pije ove vode, opet će ožednjeti, a tko pije od one vode, koju ću mu ja dati, ne će ožednjeti nikada."

Fotina se polakomi, pa zaiska te vode, kako ne bi morala po nekoliko puta dnevno dolaziti na bunar.

Isus joj rekne:

"Idi, zovi svoga muža i dođi ovamo!"

"Nemam ja muža" - rekne ona.

A Isus joj poklopi:

"Pravo si kazala, jer si imala pet muževa i koga sada imaš nije ti muž; to si kazala po istini."

Fotini zadrhtaše koljena. Nije više mogla stajati od zaprepašćenja.

I pade do nogu Isusovih.

U daljem razgovoru otkri joj Isus, da je on obećani Spasitelj.

Uto dođu i njegovi učenici.

\+ + +

A Fotina? Ona ostavi svoje ćuge i odmah ode u grad i reče ljudima:

"Dođite da vidite čovjeka, koji mi

kaza svè što sam učinila, da nije to Krist?"

+ + +

Našla je Spasitelja. On sjedi kraj bunara i odmara se prije nego pođe dalje.

On će otići...

Hoće li još kada proći njihovim krajem?...

Možda... A možda i ne će...

Šteta bi bilo, da ga ljudi ne vide i ne čuju...

Treba dakle iskoristiti priliku , kad je Isus tu.

Ostavlja đuge i trči, da ih pozove k Isusu.

Đuge bi joj smetale u trku,zato ne mari za njih...

+ + +

Onaj, tko ljubi Isusa, onaj tko ljubi duše, taj ne zna i ne može oklijevati i ostavljati za sutra.

Recite mi, jeste li već pozvali koga na klanjanje?

Još niste?

Znate li, tko oklijeva?

Onaj tko Isusa ne ljubi, kome nije stalo do duša. Toga ne dira što Isus čeka.

+ + +

Fotina je našla Spasitelja. I sad velikodušno ostavlja svoje đuge; ne stara se s njima. Ni objed je više ne zanima.

Ništa...

Ona misli samo na to, kako da što više ljudi dovede Spasitelju, da ga vide i da ga upoznaju.

Jedna apostolska duša mora biti spremna na odricanje, mora se odreći mnogo čega, da slobodno može ići naprijed.

Fotina je razgovarala sa Spasiteljem; upoznala ga i odmah je odlučno odjurila u grad javiti tu radost i drugima. Nije čekala da oni dođu... Ona je pošla među njih.

\+ + +

Koliko duša ne dolazi više u crkvu k Isusu...

Pa što? Hoćemo li sjediti kraj Isusa i čekati da one dođu?

Treba im otići...

Svakom pojedinom...

Koliko si ih pozvao?

Griješna Fotina dozvala je Isusu cijeli grad, a pravedni kršćani sjede bezbrižno i čekaju, da vide, tko će doći Isusu, da mu se pokloni...

\+ +
\+

UČITELJ JE OVDJE I ZOVE TE

Na vratima kapelice sjemeništa u kojem sam se spremao za svećenika,bile su napisane ove riječi Svetoga Pisma:

"Učitelj je ovdje i zove te."

Kako vi shvaćate te riječi? Mislite li možda, da je u kapelici sjedio kakav besposleni isusovac i pozivao k sebi na razgovor djecu?

Ne, nije tako bilo! Drugi je to Učitelj pozivao k sebi. Isti onaj, koji prebiva i u našoj crkvi, u našem svetohraništu.

On zove i tebe!

Da, baš tebe; takvog bijednika kakav sam upravo i ja.

To je onaj divni Učitelj, koji ima srce puno ljubavi i smilovanja prema svakome;

to je onaj divni Učitelj, koji je u velikoj ljubavi prema mnoštvu naroda rekao one krasne riječi: "Žao mi je naroda, ne ću da ih otpustim gladne, da ne klonu na putu" (Mt.15,32).

To je onaj Učitelj pun milosrđa,koji je sa sedam hljebova i malo ribica nahranio silan svijet (Mt.15,36).

To je onaj milosrdni Učitelj,koje-

mu su farizeji i književnici doveli ženu upravo uhvaćenu u preljubu i tražili po zakonu za nju smrt, a on im rekao: "Tko je od vas bez grijeha, neka se prvi baci kamenom na nju" (Iv.8,7).

To je najzad onaj Učitelj, kojemu je nesretni otac doveo svoga sina, u koje mu je bio nečisti duh i on ga iscjeli(Marko,9,17-27).

To je Učitelj, koji je prošao svijetom "čineći dobro". Naš dragi Isus!

\+ + +

Mnogi se poslije njega gradili učiteljima, ali se njihova nauka ni izdaleka ne mogaše mjeriti s njegovom. Svi su se čudili i pitali jedan drugoga:"Što je ovo? Kakva li je ovo nova nauka, da sa vlašću zapovijeda i nečistim duhovima i slušaju ga?" (Marko,1,27).

Ni jedan od onih, koji su se gradili učiteljima naroda, nije mogao nikada s tolikom sigurnošću kao Isus reći: "Zaista, zaista vam kažem, nebo će i zemlja proći, ali moje riječi ne će proći."

Od svih učitelja čovječanstva, koji su se do sada pojavili, nijedan se od njih nije usudio reći: "Nebo će i zemlja proći, ali moje riječi ne će proći."

A on je rekao, jer je bio siguran u ono što govori, jer je poznavao ono što govori, jer "milost i istina postade po

Isusu Kristu" (Iv.1,17).

Njegovi neprijatelji farizeji zaključiše da ga uhvate u govoru. Poslaše k njemu svoje učenike s Herodovcima govoreći: "Učitelju, znamo da si istinit i putu Božjem doista učiš i ne mariš ni za koga, jer ne gledaš tko je tko." (Mat.22,15-17). Govoriš istinu bez obzira na bilo koga.

Onako kako si je spoznao u krilu Očevu.

"A riječ koju čujete, nije moja, nego Oca, koji me je poslao" (Iv.14,24).

A ta riječ je "živa i djelotvorna i oštrija od svakoga mača s obje strane" (Hebr.4,12).

\+ + +

Tvoj govor, tvoj nauk, o Isuse, prosvjetljuje.

Ja te molim, da ni u jednoj prilici svoga života ne zaboravim riječi tvojih i nauku tvoju.

Ni u radosti, ni u žalosti, ni kad me sumnja obuzme.

Isuse, budi moj učitelj uvijek i u svemu!

Tebe ću slušati, tebe ću slijediti.

Ti si, o Isuse, rekao: "Ja sam Put, Istina i Život. Tko ide za mnom ne ide po tami."

Ti si, Isuse, učitelj moćan.

Tebi se pokoravaju bolesti, more i vjetrovi; tebi se pokoravaju đavli i drž-

ću pred tobom:

"Što imamo mi s tobom, Isuse, govo re uplašeni, došao si da nas pogubiš". -

Da silama nebeskim ti zapovijedaš,

đavli dršću pred tobom,

a mene bijednika zoveš, da ti dođem slobodno, bez straha, da me poučiš... da me utješiš... da mi pomogneš.

Zoveš me,da ti dođem,

jer me ljubiš,

i iz te ljubavi prema meni sitnom tvome stvoru, dao si se zatvoriti u svetohranište.

Isuse,

dosadno je biti zatvoren,

bez posjete, bez ljubavi...

Ja to znadem iz iskustva.

Isuse, kadgod mi se pruži prilika, sjetit ću se tebe, ali osobito ću paziti, da te ne ostavim sama na dan našega klanjanja... Spustit ću se tada do nogu tvojih i slušati tebe,

klanjat ću se tebi.

Isuse,

ne ću zaboraviti!

Obećajem ti.

\+ + +

ŠTO ISUS ŽELI

Drage kršćanske duše, slušajte,kako se Isus tuži svetoj Mariji Margareti:

"Živo želim, da me ljudi ljube u presvetom oltarskom Sakramentu, a ne nalazim nikoga, tko bi se trudio, da mi toj želji udovolji".

+ + +

Isuse, zar baš nitko?

Slušaj samo, ja kao da čujem, kako dolaze protesti iz klupa, a i od onih,koji kraj zidova stoje. Kao da govore:

Isus pretjeruje. To nije točno...

Kao da čujem kako govore redom jedni za drugima: ja ljubim Isusa, ja ljubim Isusa, svi ga mi ljubimo...

+ + +

Isus je svoje rekao, i ne će se braniti. Ono što je rekao, stoji. On zna vrlo dobro, što govori. A mi nerazumno činimo, kad bismo se s njime upustili u prepirku.

Već Sveti Ivan nam odgovara:Ljudi, drage duše krštene u Isusu, ljubav se do-

kazuje djelima i odanošću. Samo vaše propovijedanje o tome kako ljubite Isusa ne će nikoga uvjeriti, da ga doista ljubite.

Djelima dokažite svoju ljubav!

Svojom odanošću Isusu dokažite, da ga doista i ljubite!

Pogledajte samo, kako je Presveto Srce Isusovo dokazalo svoju ljubav prema nama:

33 godine mukotrpnoga života na zemlji - poradi nas;

strahovita muka - poradi nas;

zadnju kaplju svoje presvete krvi prolio je na križu - poradi nas; već dvije hiljade godina boravi skriven u presvetom oltarskom Sakramentu - poradi nas;

a koliko će još boraviti sam on znade -

i to sve poradi nas... zaboravljen, prezren, izrugan, pogrđen.

Zašto sve to?

Jer nas je ljubio... Mene i vas...

Bilo bi ljudski, da mu toliku ljubav i uzvratimo, no ne samo riječima,nego i djelima.

On želi naše srce. Dajmo Isusu:srce za srce.

Odbacimo prazne riječi.

Drage kršćanske duše, otkupljene krvlju Isusovom, pozivam vas, da ne ljubimo ništa osim Isusa:

Ni čovjeka,

ni stvar,

ni sebe.

Očistimo se od sebične ljubavi, odrecimo se sjetilnih uživanja, svoje volje, i predajmo se Isusu potpuno.

Ljubimo Isusa, njegovu beskrajnu ljubeznost, njegovu božansku narav sjedinjenu s najljepšom ljudskom naravi, koja je uostalom ikada i postojala.

Ljubimo s Isusom sve što on ljubi: ljubimo ono što se njemu dopada.

A što se to dopada Isusu?

Volja Očeva, proslava Oca nebeskog.

Tako je barem rekao svojim apostolima, da on zato živi da proslavi Oca nebeskoga, da je njegova hrana da čini volju Oca svojega, koji je na nebesima.

I mi svaki dan molimo: "Budi volja tvoja, kako na nebu, tako i na zemlji"...

Ali to nisu u našim ustima iskrene riječi.

Mi na njih preko dana i ne mislimo i gdje god se volja Oca nebeskoga sukobi s našom, uvijek se naša volja vrši.

A to ne bi smjelo biti.

Nikada i nikako!

Primimo križ. Primimo ga objeručke.

Isus nam u Evanđelju tako milo govori:

"Tko hoće da bude moj učenik, neka se odrekne sebe, neka uzme križ svoj i neka ide za mnom."

\+ + +

Draga kršćanska dušo, zašto toliko bježiš od križa?

Zašto toliko plačeš pri samom pogledu na svoj križ, koji te čeka?

Zar ne želiš biti učenik Isusov?

Križ je znak, po kojemu se poznaju učenici Isusovi.

Danas ljudi tako rado nose značke po "reverima" svojih odijela.

A ti, draga dušo, odbacila bi svoju značku?

Teško ti je trpjeti?

Ali strpljivim trpljenjem ćeš pokazati da imadeš solidnih kreposti.

Nemoj se tužiti na Oca;
ne budi nezahvalna Sinu;
nemoj se protiviti Duhu Svetom.

Čuvaj se mrmljanja proti Presvetom Trojstvu.

Ne čini toga, kad navale na te tjelesne boli, ali ni kad te spopadne duševna muka: tjeskoba, smetnje, suše, kušnje, podložimo se volji Božjoj bez pridržaja.

Neka su interesi Isusovi uvijek ispred naših.

Na koncu posluhnite, što Isus od nas želi:

"Ja želim,da mi ti poslužiš kao oruđe, kojim ću privući srca mojoj ljubavi"

Kako je to lijepo!

No ne odbijam li ja možda svojim riječima, svojim djelima, cijelim svojim načinom života srca od ljubavi Isusove?

Onda teško meni!

OSTANITE U LJUBAVI MOJOJ

Navikli smo da mi molimo Boga, i uši vaše sa čuđenjem će primati riječ, koju ću vam sada reći.

Nije hula, nije psovka, nego živa istina.

Jako čudno zvuči, ali je istina.

Preko cijelog dana klanjali ste se i molili Boga u presvetom oltarskom Sakramentu, a sad, na izmaku dana, doživljavate veliku čast, da Bog moli vas.

Bakice, pusti sad krunicu i slušaj, jer tebe sad moli Bog...

"Dida", digni glavu svoju i slušaj, jer tebe sad moli Bog...

Braćo i sestre, dođite k sebi od čuđenja, ta vas sad moli Bog...

Mladići i djevojke, djeco draga, umirite svoja mlada srca i slušajte, jer vas sad moli Bog...

Sve nas sad moli Bog...

Je li to moguće?!

Pa to je nečuveno!...

Vi pomišljate svi bez razlike: u glavi našeg župnika nije sve u redu!

Ja ipak ponavljam: Sve nas sad moli Bog. A vi sad čujte tu molitvu i sudite: jesam li pijan ili lud...

Isuse, dopusti, da glasno reknem tvoje riječi, koje čujem. Evo šta Isus od nas moli;

- od tebe, bakice stara,
- od tebe, umorni dida,
- od tebe, zabrinuti oče,
- od tebe, brižna majko,
- od tebe, lipa divojko,
- od tebe, kršni mladiću,
- od tebe, dite drago,
- od tebe, časna sestro,
- od mene, sluge tvoga:

"Ostanite u ljubavi mojoj". Da, uvijek ostanite u ljubavi mojoj.

Samo to Isus moli: da ostanemo u ljubavi Božjoj, u ljubavi Isusovoj.

A ostat ćemo u ljubavi Isusovoj,ako držimo njegove zapovijedi, ponajglavniju zapovijed njegovu: da imamo ljubav između sebe,

da se ne mrzimo,
da ne zavidimo jedni drugima,
da ne ogovaramo jedni druge,
da ne klevećemo.

\+ + +

Isus vas moli dalje:

"Ostanite u meni i ja u vama. Kao što loza ne može roditi roda sama od sebe, ako ne ostane na čokotu, tako i vi,ako ne ostanete u meni. Ja sam čokot, a vi ste loze, koji ostaje u meni, i ja u njemu,on

rodi mnogi rod. Pamtite, bez mene ne može te ništa učiniti. Tko u meni ne ostane, izbacit će se napolje kao loza i osušit će se i skupit će je i u oganj baciti i gorjet će" (Iv.15,4-6).

Ja sam čokot, vi ste loze. Čokot daje lozi sok i snagu, da se održi i da rod donese.

Samo vam ja mogu dati snagu, da se održite, da se vaš život duše ne osuši, da ne uvene, nego da rod donese.

Bez mene se badava otimate. To pamtite! Možete se samo osušiti.

A ja želim, da rod donesete i rod vaš da ostane. Ja želim, da ne budete kao nerodna smokva, da vas ne stigne sudbina njezina, da ne budete prokleti za sva vremena.

Rod ćete donijeti samo tako, ako ostanete u meni i ja u vama. Bez mene ne možete ništa učiniti: ni za ovaj svijet, ni za život vječni.

Zato vas sve molim, govori Isus: "Ostanite u ljubavi mojoj, držite zapovijedi moje."

Po tom će se znati, da ste moji učenici.

Ili bi vi možda volili, da se to ne zna?

Možda se toga stidite?

Možda vam je neugodno?

Iz ljubavi prema vama ja sam ostavio svoje nebo i postao čovjekom, postao

sam rob vaše ljubavi i dao se zatvoriti u svetohranište, a vi ste sad tako škrti u ljubavi?

Molim vas,

Bog vaš vas moli:

Ostanite u ljubavi mojoj, držite moje zapovijedi.

+ +

+

ZAHVALNOST ISUSOVA

Sav je život Isusov jedna krasna pouka svakoj kršćanskoj duši, svakom čovjeku. Taj život uči svakog, kako treba ljubiti Oca nebeskoga i svu braću ljude. Primjer nas Isusov uči svim drugim krepostima, koje čine lijepim život svakoga čovjeka.

Danas, kada se u ovoj crkvi slavi završetak žetvenih radova ili "dužijanca", pogledat ćemo zahvalnost Isusovu, da bismo se naučili zahvalnosti prema Gospodinu Bogu.

Predstavimo sebi u duhu prostranu ledinu, na kojoj sjedi samo muškaraca 5.000. Oni su gladni. Tu je i dječak sa dvije ribice i pet hljebova.

Isus ih uzima u svoje ruke...

Zahvaljuje Ocu nebeskom i daje apostolima da ih razdijele ljudima...

Svima je doteklo.

Doteklo je, jer je Isus prvo zahvalio Ocu nebeskom i blagoslovio.

O, taj blagoslov Isusov, koji čudesa stvara!

\+ + +

I opet gledajmo Isusa u jednoj dru

goj prigodi:

Svi su uplakani,a dvije sestre,Marija i Marta, skoro su očajne. Nitko da ih utješi nad gubitkom njihova brata Lazara.

Dolazi Isus...

One ga vode na grob svojega brata.

Isus naređuje da otvore grob i zapovijeda mrtvom Lazaru, koji se već počeo raspadati i zaudarati, da izađe napolje.

I Lazar sluša... Ustaje živ i izlazi iz groba. Uskrsnuo je!...

Masa naroda je oduševljena! Svi se čude i dive... A Isus zahvaljuje Ocu svome, što ga je poslušao.

Kad bi nekom od nas pošlo za rukom da izvede tako što veliko, da li bismo se sjetili zahvaliti Ocu nebeskom ili bismo se uzoholili?

\+ + +

Zavirimo još u dvoranu Zadnje večere Isusove sa apostolima. Sjede apostoli, a na sredini Isus. Oči su sviju uprte u njega, a on će izvesti jedno čudo, o kojem ljudi nisu mogli nikada ni pomisliti, pretvorit će kruh u svoje tijelo i vino u svoju krv.

Gledajte ga... uzima kruh u svoje svete ruke i zahvaljuje Ocu nebeskom...

O, kako je dragi Isus zahvalan. On na svemu i uvijek zahvaljuje Ocu nebesko-

mu...

Koliko je u njega poniznosti i finoće...

Tu zahvalnost učili su od njega i njegovi apostoli. Sveti Pavao zahvaljuje Bogu, što mu je dao da navješta Solunjanima riječ Božju.

A kad je vezan kao rob putovao lađom u Italiju pred cara da mu se sudi, nastala je velika oluja i svi bi bili propali u valovima morskim, da nije bilo njegovih molitava. U tim trenucima, kada mu je uspjelo čudom spasiti putnike, on ih sve tješi, nudi da jedu i pred svim zahvaljuje Bogu...

\+ + +

Divna je krepost zahvalnost. Kažu, da onaj čovjek, koji ne zna nikada reći hvala, i nije pravi čovjek. Zato Sveti Pavao i upozorava svoje drage vjernike Solunjane, da na svemu zahvaljuju, jer to Bog želi od njih. Bog želi zahvalnost.

Njemu je zahvalnost mila.

Želi li dragi Bog samo od Solunjana zahvalnost? Je li mu samo njihova zahvalnost mila?

Svakako ne... Ta Sin Božji nije došao na svijet samo radi Solunjana.

I radi nas je došao.

I mi mu moramo biti zahvalni. On to od nas želi. A mi imamo mnogo razloga da

budemo zahvalni...

Što sve nismo primili od dragoga Boga?! Da pustimo po strani sve ostalo, a oko svoje da zaustavimo na ovih nekoliko strukova biljčice, koja cijeli svijet hrani; da pustimo po strani sve, a oko svoje zaustavimo na ovih nekoliko strukova biljčice, čiji je plod Sin Božji pretvorio jednom u svoje tijelo, a svećenik to čini svaki dan i hrani naše duše...

Oh, kako nam se iz dna duše mora tad izviti jedan duboki i iskreni: "Hvala"...

Bože, hvala... Tebi jedinome...

Sve je to samo tvoje djelo... Sav ovaj rod... Bez tvoga blagoslova sva bi agronomija zatajila... Bez tvoga blagoslova sav bi naš znoj bio neplodan...

Zahvaljujte na svemu, jer to Bog od vas želi.

\+ + +

Svoju zahvalnost najbolje ćemo pokazati, ako postupamo prema riječima Svetog Petra apostola, koji kaže:

"Rastite u milosti i spoznaji Boga, Gospodina našega Isusa Krista."

I jest tako. Ako čovjek želi pokazati svoju zahvalnost svome dobrotvoru, naravno je da ga želi upoznati. Sve ga zanima, što bi se o tom dobrotvoru govorilo ili pisalo...

Da, tako je to, kad se radi o čovjeku, ali

kad se radi o Bogu, onda nas ništa ne zanima. "Nek popo pridiči..."

Kako je tužno slušati, gdje se Bog tuži u Svetom Pismu na svoj narod i kaže: "Vol poznaje gospodara svojega i magarac poznaje jasle gospodara svojega, a narod moj ne poznaje mene."

Što mislite, dragi slušatelji,kako paše ovdje ta tužaljka Gospodinova?

Nismo li u mnogo slučajeva gori od vola i magarca, koji poznaju svoga gospodara, a mi svoga Boga ne poznajemo...

\+ +
\+

ISUS NAŠA HRANA

Svaki život, kakogod bio trijezan, brzo se istroši, ako se hranom ne podržava. Onaj, tko ne jede, ili malo jede, taj se i ne razvija; on slabi, postaje nesposoban za svaki napor, te će ga jednoga dana zahvatiti kakva zaraza.

Naši svakidanji napori troše energiju, koja se mora nadoknaditi zdravom i prikladnom hranom.

Ono što važi za naš tjelesni život važi također i za život naše duše, za taj božanski život, čiju smo klicu primili u sakramentu svetoga Krsta. Da bismo taj život sačuvali od teških grijeha, mi se moramo boriti svaki dan proti napastima, koje tom životu prijete. Taj život svaki dan slabi poradi lakih grijeha.

Isusova dobrota je sve to predvidjela, pa je htjela priskočiti u pomoć našoj slabosti; htjela nam je pomoći, da ispunimo svoju ulogu kršćanina. Isus nam je htio pomoći da sačuvamo, da razvijemo svoj božanski život i nadprirodne energije. I kao što je kruh osnovna hrana našega tijela, kojom svaki dan obnavljamo svoje sile, tako nam dobrota Isusova pruža jedan drugi kruh, svoje vlastito tijelo ,

koje će biti sposobno da popravi svu štetu, da nadoknadi energiju utrošenu u naš kršćanski život.

Taj je kruh Euharistija, hrana naše duše, koja će nam dati snagu, da možemo kršćanski živjeti.

To Isus želi. To je on vrlo jasno izrazio.

Čujte ga, kako govori:

"Ja sam kruh života... Ja sam kruh živi, koji s neba siđoh... Zaista, zaista vam kažem, ako ne budete jeli tijela mojega i ne budete pili krvi moje, ne ćete imati života u sebi... Moje je tijelo doista jelo i moja je krv doista piće...Onaj koji me jede živjet će po meni, mojim životom."

Jasno je, da jesti tijelo Isusovo znači živjeti ili umrijeti. Kao da veli: ne budete li jeli tijela mojega, ne ćete dugo ustrajati u stanju milosti; teško ćete ostati djeca moja.

A na Sveti Četvrtak uveče, kada je razmišljao o tome kako će ostati među nama, nije htio da se zatvori u kakav kamen da bismo lakše došli do njega i poklonili mu se.

Ne, odabrao je kruh i vino, hranu zajedničku svem čovječanstvu, hranu pot - rebnu svim ljudima i nju je pretvorio u svoje tijelo i svoju krv.

I nije rekao:

"Ovo je tijelo moje, ovo je krv moja, padnite na koljena i poklonite mi se!"

Ne, on veli:

"Uzmite i jedite"

i daje svim apostolima da jedu njegovo tijelo i piju njegovu krv.

Sve u svemu, u svom govoru kod Zadnje Večere Isus daje svojim apostolima, a preko njih svim kršćanima, formalni nalog, da se pričešćuju. Izrazi, koje upotrebljava, kao način, bjelodano pokazuju da je Euharistija u njegovoj zamisli bitna hrana za život djece Božje.

Želimo li biti i ostati djeca Božja, moramo se dakle pričešćivati.

\+ + +

Isus je htio da nam po Euharistiji stvarno dade svoje tijelo kao hranu da možemo živjeti božanskim životom.

Koliku li ljubav očituje Božić i tajna utjelovljenja! To je već divan izum Srca Isusova.

Ne mogavši podnositi veliku udaljenost između čovjeka i Boga, on je došao k nama, na dohvat nama, postao je jedan između nas, naš brat po čovječjoj naravi. I tim je u isto vrijeme udovoljio velikoj i vječnoj težnji čovjekovoj, da se približi božanstvu.

Ali Euharistija je nešto ljepše. Tu Bog dolazi u nas. Tu se više ne radi samo o tome, da se mi približimo Bogu i on nama, nego se mi s njime stapamo u jedno. Krist - hrana stavit će u nas potrebnu

snagu, koja će nas sačuvati od teških grijeha. On će naše duše tako raspoložiti, da će one sve rjeđe upadati u teške grijehe. On će oslabiti napasti. Ukratko, naša hrana, Isus, omogućit će nam, da mu dobro služimo cijeloga života.

\+ + +

Isus je naša hrana; tijelo Isusovo je kruh za život naših duša. Pripazite na izraz:

kruh,

a ne kolač, ne slatkiš!

Tijelo Isusovo je hrana, koja se uzima, jer je čovjeku potrebna, a ne zato da se nekoga nagradi, jer je dobar.

Isus je htio da Euharistija bude spasenje bijednim grešnicima,

neophodna hrana onima, koji troše svoju snagu u krutoj borbi da kršćanski žive.

Zato je nužno pričešćivati se, kao što je nužno i jesti.

Još nešto. Vi možda ne osjećate poslije svete pričesti novu snagu u svojoj duši? Nemojte se čuditi. I kad se dobro najedete, nije nužno da se dobro osjećate. Budite mirni. Vi možete vrlo korisno primiti svetu pričest, onako kako treba, možete dobiti nove snage, a da pri tom ne osjetite nikakvu radost ni oduševljenje.

Cijenimo taj dar Isusov:

PRESVETU EUHARISTIJU!

VJERA POBJEĐUJE SVIJET

Uskrsnuli Isus govori apostolima:
"Pogledajte ruke moje i noge moje! Ja sam, ja glavom; opipajte me i uvjerite se, jer duh nema mesa ni kosti, kao što vidite da ja imam" (Lk.24,39). Vjerujte, dakle slobodno!

Kad su to apostoli pripovijedali sv. Tomi, nije im vjerovao, te ga je Go-spodin kod slijedećeg ukazanja prekorio pozvavši ga da metne svoj prst u rane nje-gove i da više ne bude nevjeran nego vje-ran.

Još je Gospodin Isus rekao:
"Toma, blaženi oni koji nisu vidje-li, a vjeruju."

Tko su ti, Gospodine, koji te nisu vidjeli uskrsnuloga, pa ipak vjeruju u tvoje uskrsnuće?

To su svi vjerni kršćani. Oni su svi blaženi, jer vjeruju. A sv. Petar uv-jerava da je njihova vjera mnogo dragocje+-ja od zlata raspadljivoga, koje se kuša ognjem... jer će kao nagradu za svoju vje-ru primiti spasenje duše (I.Petr.1.7-9).

+ni

\+ + +

Velika je stvar vjerovati u Isusovo uskrsnuće. Da vjerujemo, potrudio se sv. Ivan apostol i napisao nam svoje evanđelje o Isusu. Cijelo to evanđelje napisao je, kako sam na koncu kaže: "A ova su zabilježena da vjerujete, da je Isus Krist Sin Božji i da vjerujući imate život u ime njegovo" (Iv.20,31).

Isti sv. Ivan kaže "da onaj, koji vjeruje u Gospodina Isusa pobjeđuje svijet" (I.Iv.5,5).

I zreli muž i starica majka i rascvjetani mladić, koji vjeruje u Isusa,pobjeđuje svijet - jači je od svega svijeta.

Vidim da to ne vjerujete. Čini vam se svijet moćniji: on nudi bogatstva,tehniku, uživanje; svijet ima opipljive i zvučne argumente.

A što imademo mi od toga ako ostanemo vjerni Isusu, dok nam svijet nudi svoje blago?

Oružje, jedino oružje, kojim kršćani pobjeđuju svijet jest uskrsnuće Isusovo i naša vjera u to uskrsnuće. (S vjerom je David nadvladao praćkom Golijata.) To je bila snaga mučenika, to je bila snaga apostolskog prvaka Petra, to je bila snaga sv. Pavla; vjera u uskrsnuće dala je snagu muževima, slabim djevicama, svima , koji su prolili svoju krv za Isusa.

No da kršćanin svojom vjerom uistinu pobijedi svijet, ta njegova vjera ne smije biti samo jednostavna fraza bez značenja nego potpuno pouzdanje u Boga, pot-

puno predanje Bogu, jedna spremnost sve izgubiti...

Tada će nas vjera uvesti u Božji svijet.

Sada ispitajmo svoju vjeru. Je li to samo jedan osjećaj, ili možda samo svečano praznično odijelo. Ili je vjera moja, kako bi i trebalo biti, jedno novo shvaćanje života, jedno predanje bez pridržaja, konačno, kao uskrsnuće Isusovo?

+ +
+

VOLJA OCA NEBESKOGA

Oče, budi volja tvoja... Ja toliko puta to ponavljam, a još nijedanput nisam pomislio što je zapravo volja Božja, što Gospodin Bog od mene hoće.

A danas mi nekako zazujale u ušima riječi sv. Pavla: "Ustani, koji spavaš i uskrsni od mrtvih, i obasjat će te Krist! Gledajte dakle pomno, kako ćete živjeti , ne kao nemudri, nego kao mudri, i dobro iskoristite vrijeme, jer su dani zli! Zato ne budite nerazumni, nego uvidite, što je volja Gospodina našega! (Efež.5,14-17).

Što je dakle volja Božja? Što želi Bog od mene?

O, uistinu bi teško bilo odgovoriti na ovo pitanje, kad bismo bili ostavljeni sami sebi. Tko bi to mogao sa sigurnošću znati sam od sebe, a da mu to sam Bog nije prije objavio?!

Nitko ne bi mogao znati. Čovjek to ne bi mogao znati. Samo onaj može to znati, komu je Bog objavio svoju volju.

A ima li takvih ljudi?

Sveto Pismo Staroga Zavjeta kaže: "Još zapovijedi Gospod Mojsiju, kaži svoj općini sinova Izraelovih ove propise: Budite sveti, jer sam ja, Gospod,Bog vaš,

svet!" (Levit.19,1-2).

Ni manje ni više nego sveti...

Da, "volja je Božja svetost vaša", kaže sv. Pavao u svojem pismu Solunjanima (I.Sol.4,3).

Što klimate glavama? Dobro ste razumjeli. Sv. Pavao apostol kaže, da Otac nebeski želi od nas, od mene i od svakog od vas, da se trudimo da budemo svetog života.

I Isus to potvrđuje i kaže: "Budite savršeni kao što je savršen vaš Otac nebeski" (Mt.5,48).

Šta sad? Nije li to previše? Možda Isus ne zna što traži od nas?

Tko bi mu to smio reći?

Možda on ne poznaje dovoljno čovjeka i njegove slabosti?

Misli li tko od vas, da bolje poznaje čovjeka nego Sin Božji?

Misli li tko da bolje poznaje samoga sebe, nego što ga poznaje Isus, koji zna najskrovitije misli i želje svakoga od nas?

Misli li tko od vas da bolje poznaje volju Božju nego Sin Božji?

Nemojmo se zavaravati takvim mislima, jer Isus govori i dalje pa kaže: "Nebo i zemlja će proći, ali riječi moje ne će proći".

Je li da su ovo tvrde riječi? Ne gode našim ušima. A znate li što je Isus odgovorio Židovima, kad nisu mogli da

shvate kako je moguće da svoje tijelo i krv dadne ljudima za hranu? Ništa nije odgovorio, samo je pitao apostole i svoje učenike: "Hoćete li me i vi ostaviti?"

Čujete li Isusovo pitanje?

Hoćete li ga i vi poput tolikih drugih kukavički ostaviti?

Ja ga ne bih ostavio... Ja ga ne ću ostaviti. Ja ću reći sa sv. Pavlom apostolom: "Gospodine, što hoćeš da činim?"

I ne treba da čekamo odgovor od Boga. Sv. Pavao lijepo veli:"Obucite se dakle kao izabranici Božji, sveti i ljubljeni, u srdačno milosrđe i dobrotu, poniznost, krotkost i strpljivost, podnosite jedan drugoga i praštajte jedan drugome " (Kološanima 3,12-13).

Sveti Petar svjedoči "da je volja Božja da dobrim djelima ušutkamo neznanje bezumnih ljudi..." (I.Petr.2,15).

A sv. Ivan, ljubimac Isusov, ovako govori: "Tko čini grijeh, od đavla je,jer đavao griješi od početka. Zato se javi Sin Božji, da razori djela đavla. Svaki , koji je rođen od Boga, ne čini grijeha... Po tom se poznaju djeca Božja i djeca đavla: Tko ne čini pravde, nije od Boga, isto tako tko ne ljubi brata svojega (I. Iv.3,8-10).

\+ + +

Gospodine, ako je tako, tko će se spasiti, Ja se bojim, a ipak moram čuti

tvoju riječ: "Ne će svaki, koji mi govori Gospodine, Gospodine, ući u kraljevstvo nebesko, nego samo onaj, koji čini volju Oca mojega, koji je na nebesima" (Mat. 7, 21).

Čuj još riječ Isusovu, koju je zapisao sv. Luka: "A onaj sluga, koji zna volju gospodara svojega, ali ne radi i ne upravlja se po volji njegovoj, bit će vrlo bijedan" (Lk.12,47).

\+ +
\+

NEPOZNATI ISUS

Isus se rastaje sa učenicima. Sprema se da uziđe na nebesa. U tom svečanom času tješi apostole i govori: "Neka se ne plaši srce vaše, vjerujte u Boga i u mene vjerujte!"

Svi šute samo se javlja Filip, apostol i moli: "Gospodine, pokaži nam Oca! To nam je dosta!"

Kao da kaže: Pokaži nam Oca, pa ćemo onda lako vjerovati, onda ćemo lako podnositi progonstva, mučenja i smrt! Ništa nam ne će biti teško kad samo jednom vidimo Oca nebeskog kojega si nam propovijedao.

Da vidimo Oca!

O sveti Filipe, govoriš kao da si iz naših duša izvadio taj uzdah!

Svi mi želimo da vidimo Oca, mislimo, da bismo onda bili mnogo jači, kad bismo ga svojim očima vidjeli.

I ostali apostoli upirali su tada pogled u Isusa i čekali da im sada na rastanku pokaže Oca, da ih utješi.

Isuse, koliku si žalost osjetio kada te je Filip molio, da mu pokažeš Oca?

Filipe, nisi se sjećao riječi Isusovih: "Ja i Otac jedno smo" (Iv.10,30) i

dalje: "Ako meni ne ćete vjerovati, djelima vjerujte, da poznate i vjerujete,da je Otac u meni i ja u Ocu" (Iv.10,38) i dalje: "Vi ne poznajete ni mene ni Oca mojega. Kad biste poznali mene, poznali biste i Oca mojega" (Iv.8,19).

Isus je žalostan što ga sveti Filip ne poznaje, pa ga blago kori: "Tako sam već dugo s vama i nisi me upoznao,Filipe? Tko je vidio mene, vidio je i Oca. Kako ti veliš: Pokaži nam Oca? Zar ne vjeruješ, da sam ja u Ocu i Otac u meni?... Vjerujte mi, da sam ja u Ocu i Otac u meni" (Iv.14,9-11).

O sveti Filipe, što si tako rastužio Isusa?...

\+ + +

Isus je žalostan što ga sv. Filip ne poznaje. A ipak taj Filip proveo je s Isusom samo tri godine.

Što bi Isus rekao nama kršćanima, koji smo rođeni i kršteni u svetoj katoličkoj vjeri, koji smo u njoj odrasli, a nismo se trudili, da Isusa upoznamo. I danas se ne trudimo. Za nas je, dragi vjernici, vjera jedna formalnost, jedna navika, jedan običaj, koji se obdržava dok nam nitko ne smeta, dok nemamo teškoća, a čim one nastupe, mi zaboravljamo sve, mi gazimo sve, mi ostavljamo sve.

Za nas je vjera jedan običaj, koji se lako može zamijeniti nečim drugim.

Mi ne živimo po svojoj vjeri.

Prorok Ozeja ovako je govorio u Starom Zavjetu: "Moj će narod biti uni - šten, jer mu fali znanje" (Ozeja,4,6), a u knjizi Mudrosti čitamo ove riječi: "Luđaci od naravi bili su svi ljudi, kojima je falila spoznaja Boga i koji nisu bili u stanju da zaključe iz vidljivih dobara na onoga, koji jest, i koji razmatrajući djela nisu pronašli majstora tih djela" (Mudrost,13,1).

Isuse, tebe je ražalostio Filip,ali nije on kriv. On je govorio u naše ime. Samo zamišljam kako ti mora biti teško, što te mi danas tako malo poznajemo. Sveta Crkva katolička djeluje u svijetu već dvije hiljade godina stalno propovijedaju ći Isusa, a čovječanstvo ga danas tako ma lo poznaje.

I mi te, Isuse, tako malo poznajemo...

Koliko je već vremena prošlo od našega krštenja... koliko smo već milosti primili do danas... I poznajemo li te?Vrlo slabo. Jer kako bi se inače mogla protumačiti naša mlakost, naš nehaj za njegovu crkvu, za njegove sakramente, za njegov boravak u presvetom oltarskom Sakramentu. On je u našoj crkvi tako slabo posjećen.

Mi ga ne poznajemo... Tko bi od nas, dragi vjernici, sa jednom sigurnošću stupio pred svećenika da odgovara na pitanja, koja bi se odnosila na Isusa?

Skoro sam siguran, da bismo morali čuti blagi i tužni glas Isusov: "Toliko sam vremena među vama i niste me upoznali..." "Ovaj me narod slavi samo ustima, a srce je njegovo daleko od mene..."

Nismo upoznali Isusa...

Bili smo možda komotni i žalili smo možda trud, da ga upoznamo?... Možda nam je teško bilo dolaziti na vjeronauk; možda smo i propovijedi zanemarili; nismo se s njim sastajali u sv. pričesti; nismo o Isusu ništa čitali, pa kako da ga upo - znamo?

Ovako mlaki, teško možemo shvatiti oduševljenje sv. Pavla kad kaže: "Sve držim za štetu prema prevažnoj spoznaji Isusa Krista Gospodina svojega, radi kojega sve izgubih i smatram za blato da Krista stečem".

Upoznajmo Isusa!

\+ +
\+

ISUS PRIJATELJ NA PUTU

Koliko je mjesta u Svetom Pismu, gdje se život čovjekov uspoređuje s pu - tovanjem? Sjetimo se samo onoga, gdje I- sus govori o čovjeku, koji je putovao iz Jeruzalema u Jerihon, pa ga na putu razbojnici opljačkali, izmrcvarili i polumrtva ostavili na putu.

Išao je sam bez prijatelja...

Sveto Pismo opisujući stvaranje svijeta nakon svakog djela dodaje: I vidje Bog da je dobro. Samo je za jedno rekao da nije dobro. Nije dobro da je čovjek sam. Potreban mu je drug.

I mladi je Tobija polazeći na put potražio sebi druga, kojemu je poznat put do njegove rodbine. I našao je anđela Rafaela. Putovao je s anđelom i sretno stigao k cilju!

A kako je tek lijepo putovati s Isusom. Mogla bi nam pričati ona dva učenika, koji su išli u Emaus... Slušajte kako jedan drugom govori:

Nije li gorjelo srce naše dok nam je govorio na putu?

Kako je lijepo putovati s Isusom, mogli bi nam pričati njegovi apostoli, koji su s njim prokrstarili pješice cijelu

Palestinu. Isus ih je nakon javnog putova nja pitao: da li vam je što uzmanjkalo?... A oni odgovaraju: ništa, Gospodine!

Lijepo je putovati s Isusom. On poznaje sve puteve i bogare. On se ne će zabuniti ni kod jedne raskrsnice. On ne može zalutati, jer reče o sebi: Ja sam put. I tko za mnom hoda ne ide u tami.

+ + +

Teško je gladnu putovati. Židovi krenuše iz ropstva egipatskoga u Obećanu zemlju, a kad zađoše u pustinju počeše umirati od gladi. Bog im posla manu za 40 godina!

Ilija prorok bježeći ispred bezbožne Jezabele umoran i gladan sjede pod jedno drvo i poče očajavati: "Gospodine, dostā mi je od života, uzmi dušu moju!" A kad mu anđeo donije samunčić kruha, Ilija se okrijepi i putovao je, nahranjen tim kruhom, još 40 dana do gore Horeb...

A dalje, mnogo dalje od svete gore Horeba vodi naš put. I gladna duša moja vapi Gospodinu da je nahrani, da ne klone.

"A Bog obazrevši se, kaže sveti Ivan Vianey, potraži hranu našoj duši da je podrži na putu života. I pogledavši stvorenja nije našao hranu, koja bi bila dostojna, zato je odlučio da joj dade sebe".

I sam Sin Božji govori: Tijelo je

moje hrana za život svijeta. Tko jede od toga kruha ne će umrijeti... imat će život u sebi... Tko ne jede moje tijelo i ne pije moju krv, nema života u sebi...

Kako ćemo putovati, ako nemamo života u sebi, kako ćemo stići k cilju? Kosturi ne mogu putovati. Ne samo da ne mogu veselo ići, oni se ne mogu ni vući.

+ + +

Potrebna nam je dakle na putu života snaga. Mnoge opasnosti vrebaju na nas. Sveti nas Petar opominje: Budite trijezni i bdijte, jer protivnik vaš đavao kao ričući lav obilazi svijetom tražeći koga da proguta.

To nije samo pjesnički izraz, nego živa stvarnost. Mi svaki dan moramo bditi da ne postanemo plijenom sotone.

Nama je potrebna snaga, da možemo svaki dan nositi svoj križ. Oh, kad bih imao vidovite oči, pa sada, ovoga časa mogao promatrati križeve, koji pritišću vaša ramena! Kakva li prizora! Hiljadu križeva na ramenima! A eto Isus iz svetohraništa gleda taj znak svoje pobjede. " MI ne možemo ništa protiv onome, koji nam je te križeve dao", kaže čuveni američki propovijednik biskup Sheen. Vještina naša je jedino u tome, da svoje križeve, male ili velike, stavimo u sjenu križa Kristova.

Nama je potrebna snaga da se odupremo idolima. Moderni je život pun idola,

koji svakog čovjeka privlače. Tu je narav, lagodni život, uživanje, strast, buka.

Nama je potrebna snaga da nadvladamo oluje strasti. Tko ih nije u svom životu nikad osjetio? Tko im od nas nikad nije podlegao? Ima li ga?

Čujte: Te oluje strasti Isus može umiriti. Ta niste valjda zaboravili kako je jednim pokretom ruke umirio silne valove mora i vjetru dao znak da šuti?Ta niste valjda zaboravili, kako reče uplašenim apostolima: Malovjerni, što se plašite?!

"O kako je sretna ona duša, čiji je Isus nerazdvojni prijatelj", kaže sveti Bernard. "On duši neprestano milo govori da je uz nju, da se ne boji".

\+ + +

Isus je vjeran prijatelj,
Isus je sočna hrana naših duša,
Isus je krepka snaga naših duša.

Zašto dakle tako malo cijenimo taj kruh, koji je hrana naših duša?

Zašto dakle tako malo cijenimo Isusa u presvetom oltarskom Sakramentu, koji je snaga naših duša?

\+ +
\+

NEBO

Teodorika, brata svetog Petra Kanizija, bijaše udarila kap i on se punih sedam godina nije mogao maknuti s mjesta, niti je mogao govoriti. No on je tu bolest podnosio upravo anđeoskom strpljivošću i svi su se čudili odakle mu snage, da tako junački nosi svoj križ. To se pokazalo istom u zadnji čas njegova života. Kad su mu naime podijelili sakramente umirućih, odjednom mu se odriješi jezik i on sav sretan povika: "U nebo, u nebo, u nebo!" S tim riječima na jeziku umre.

+ + +

Teško je današnjem čovjeku, koji se sprema da uskoro poleti na mjesec i još dalje, daleko, teško je tom čovjeku vjerovati da postoji nebo. I od onih, koji se smatraju pobožnima može se dosta često čuti, kad je riječ o nebu, kako odatle još nitko nije došao, te se prema tome o nebu ne može ništa znati.

Poslušajmo stoga Gospodina Isusa Krista, koji je čudesima dokazao, da je poslanik Božji, Sin Božji, koji je s neba sišao, što on veli o nebu.

Kod Zadnje Večere, koju blagova sa učenicima svojim, održao je Isus jedan krasan oproštajni govor, u kojem je između ostalog rekao: "Neka se ne plaši srce vaše! Vjerujte u Boga i u mene vjerujte! U kući Oca mojega mnogi su stanovi. A da nije tako, kazao bih vam; jer idem Ocu da vam pripravim mjesto. I kad otidem i pripravim vam mjesto, opet ću doći i uzeti vas k sebi, da i vi budete, gdje sam ja."

A da nije tako, kazao bih vam... Vjerujte mi. - Tako je govorio Isus.

I mi mu vjerujemo. Ta on je tako ljubio ljude, da je radi njih i njihova spasenja čovjekom postao, muku podnio, na križu umro.

A kako je tek ljubio svoje apostole! Djecom ih naziva, prijateljima, ne slugama, jer im je javio sve, što je čuo od Oca svojega. Ah, kolika je njegova ljubav prema apostolima i onima, koji na njihovu riječ uzvjeruju, može naslutiti samo onaj, tko pročita Isusov oproštajni govor prije nego što je pošao u smrt.

Možemo li zamisliti, da bi Isus lagao? Da bi za laž podnio muku i smrt na križu?

Da neba nema, kazao bi nam; da nema uskrsnuća, kazao bi svojoj dječici neka se ne zanose iluzijama; da nema života vječnoga, kazao bi svojim prijateljima, kao što im je sve kazao; da smrću svršava sve, kazao bi nam.

Rekao bi nam. Isus bi nam istinu rekao, jer on je istina. Ne bojmo se vjerovati da postoji nebo, jer nam je to objavio Isus, koji se legitimirao kao poslanik Božji, kao Sin Božji.

\+ + +

Kako je u nebu? Sveti Ivan, apostol Isusov, opisuje nebo kao sveti grad Jeruzalem, koji je sav od zlata i dragog kamenja, u kojem vlada najdivniji sklad i savršenost. U njemu nema hrama, jer je u njemu hram Gospodin Bog svemogući i Janje. Nema u njemu ni mjeseca, da svijetli u njemu, jer ga je slava Božja obasjala i svjetiljka je njegova Janje. I hodat će narodi kroz svijetlo njegovo i kraljevi zemlje donijet će slavu svoju u njega. I vrata njegova ne će se zatvoriti danju, jer ondje noći ne će biti... I ne će ući u njega ništa nečisto i što čini gad i laž, nego samo oni koji su zapisani u knjizi života... Ne će u njem biti više smrti, ni tuge, ni vike, ni boli ne će više biti, jer prvo prođe. I Bog će otrti svaku suzu sa očiju njihovih...

O kako je to utješna stvar za nas smrtnike! Ovdje na zemlji vlada gvozdeni zakon smrti, kojem se moraju pokoriti svi ljudi bez razlike. Stoga ni jedan čovjek ovdje na zemlji ne može biti potpuno sretan, makar bio najbogatiji, najzdraviji i najljepši i najslavniji, jer uza sve to

on je svijestan, da će brzo doći smrt i da će sva ta njegova sreća u jedan čas propasti.

+ + +

Samo jedan grad nema groblja, samo se u jednom gradu ne čuje plač i jaukanje, a to je nebeski grad Jeruzalim. U njemu će se ispuniti vječna i neugasiva želja ljudskoga srca da bude besmrtno, jer on - dje smrti ne će više biti, ni tuge, ni vi- ke, ni boli...

Stoga je sv. Ignacije Lojolski često znao reći: "Kad pogledam nebo, gadi mi se zemlja."

U nebu ne će biti suza, ni plača, ni vike, ali će biti radosti. Nama smrt - nim ljudima teško je razumjeti, kakova će biti radost u tome, kad budemo u nebu gle- dali Boga. I nemoguće je to i pravo obja- sniti. Budući da naš jezik o tome samo mu- ca, a um se jedva iz daleka dovija tome, čujmo Svetoga Ivana Krizostoma, koji ka - že:

"Kako su veselje osjetili poneki sveci već tu na zemlji pri samoj pomisli na Boga!"To im je veselje bilo tako te im je zasladilo sve ovozemaljske teškoće, to je veselje bilo tako te im se sva pokora činila kao ništa, to je veselje bilo tako te ga ne bi zamijenili za sve bogatstvo i užitke ovoga svijeta. Sveti Franjo Borgi- ja, koji je ostavio vojvodsko žezlo i sve

bogatstvo, što ga je imao, govorio je da mu četvrt sata što ga u svojoj ćeliji pro živi u mislima na Boga obilno nadoknađuje sve što je u svijetu ostavio. Veliki sveti Antun pustinjak, koji je u samoći žedan i gladan provodio cijele noći u molitvi gorko se tužio na sunce, kad se je ujutro pokazalo, što mu prekida slatki razgovor s Bogom. Sveti Ignacije skoro ni je mogao Boga spomenuti da mu od radosti suze ne bi zalile oči, te su ga liječnici molili neka svoje misli na Boga smiri, jer će inače radi mnogih suza oslijepiti, što se i dogodilo. Sveti Franjo Ksaverski osjetio je prigodom jednog razmatranja toliku radost te je morao uskliknuti: "Do - sta, Gospodine, dosta je! Ne daj mi više utjehe, inače moram umrijeti!"

Toliku slast osjećali su sveci ovdje na zemlji samo u razmišljanju o Gospo dinu. A kolika slast mora biti u nebu gle dati Boga, kad ga ne budemo gledali kao u ogledalu, nego onakvoga kakav uistinu jest! Oh to doista mora biti radost kakve mi smrtni ljudi ne možemo zamisliti. Zato i govori Sveti Pavao, koji je uznešen do sedmog neba, da "oko nije vidjelo, uho ni je čulo, srce čovjekovo nije osjetilo, što je Bog pripravio onima koji ga ljube".

Sveta Terezija Avilska pripovijeda u svome životopisu kako ju je jednom spopao duhovni zanos, te joj se činilo da je uznesena na nebo. Ondje je prvo vidjela svoga oca i majku, a potom, dok bi tko mo

gao izmoliti Zdravo Mariju, ugledala je u tako kratkom vremenu tako velike stvari , te je bila izvan sebe. S vremenom joj je Gospodin pokazao sve veće tajne. A bilo je toliko što sam gledala, da je i najmanje od onoga bilo dostatno da se duša začudi i veoma okoristi, pa malo cijeni i drži do svih stvari ovoga života. Rado bih rekla od onoga što sam vidjela.No kad promišljam kako bi to moglo biti, nalazim da je to nemoguće. Ne može se ni s čim usporediti ni razlika između svjetlosti , što je ovdje gledamo, od one što se ondje pokazuje, gdje je sve svjetlost, jer se čini, da je prema njoj svjetlost sunca preblijeda. Ni najbujnija mašta ne može doseći dotle, da naslikamo ili ocrtamo , kakva je ta svjetlost ili što od onoga, što mi je dao Gospodin da spoznam. Usto mi je dao i tako golemu nasladu, te se ne može izreći. Jer tu uživaju sva osjetila u tako visokom stupnju i tako ljupka, te se to ne može opisati. Zato je najbolje i ne govoriti ništa.

Jednom sam tako, veli, gledala više od jednoga sata. Tada mi Gospodin reče: Gledaj, kćeri, što gube oni, koji su protiv mene. Ne propusti da im to rekneš.

Koliko blaženstvo i kolika sreća ! Sve će nam se ondje otkriti, sve će nam se ondje nadoknaditi, za sve ćemo ondje biti nagrađeni!

\+ + +

Ostaje pitanje: Tko će doći u ne - bo? Neka nam na to pitanje odgovori apo - stol sveti Pavao. Čujmo kako veli: "Jer o vo znajte i upoznajte, da nijedan bludnik ili nečist, ili lakomac, a to je idolopoklonik, nema baštine u kraljevstvu Krista i Boga. Nitko neka vas ne vara praznim ri ječima, jer radi ovih dolazi srdžba Božja na sinove nepokorne..."

Sveti Ivan apostol u svome Otkri - venju kaže: "I ne će unići u nebo ništa nečisto i što čini gad i laž, nego samo koji su napisani u knjizi života Janjeta".

Isus u svojoj besjedi na gori ka - že: "Blaženi siromasi, jer je vaše kra - ljevstvo nebesko! Blaženi, koji su čista srca, jer će oni Boga vidjeti. Blaženi, koji trpe progonstvo radi pravde, jer je njihovo kraljevstvo nebesko! Veselite se i radujte, jer je velika vaša plaća na nebesima!"

Hoću li ja doći u nebo? Prema tome: mogu li se ubrojiti u koju kategoriju ovih, kojima Spasitelj obećaje nebo...

Ne zaboravimo riječ sv. Ivana: ništa nečisto i što čini gad i laž ne će unići u nebo!

\+ +
\+

Ivan Kujundžić

II.

N O V O   S R C E

SRCE NOVO

Marijo!

Povjerit ću ti danas jednu tajnu : ja imam srce!...

Ali nisam s njime zadovoljan. Ja bih eto volio, da je drukčije. Možda te , Gospo draga, iznenađuje danas ovakav govor? A znaš šta je na stvari? Čitao sam u Svetom Pismu kako je Gospodin preokrenuo srce Saulovo (I.Kralj,10,9). I to me je oduševilo!

Zamislite: Preokrenuo mu srce!

Postalo je drukčije nego što je prije bilo: bolje!

....

Kao da čujem uzdah?...

Kao da čujem glas Gospodinov: "Daj mi srce svoje, sine moj" (Priče,23,26), a ja ću tebi dati drugo srce i nov duh metnut ću u nutrinju tvoju. Izvadit ću ti iz tijela tvojega kameno srce i dat ću ti srce od mesa, da hodaš po mojim uredbama i da brižno držiš moje zapovijedi (Ezek.11, 19-20).

Kao da netko duboko sągnut moli,da mu Gospodin preokrene srce?...

Da izvadi ono kameno...

Gospo draga, to sam ja. To je moj uzdah za novim srcem, koje ne će biti kameno...

Gospo draga, danas, kad slavimo tvoje Prečisto srce, daj da mogu sa Psalmistom reći: "Srce čisto stvori mi, Bože! duh pravi obnovi u meni!" (Ps. 50,12).

....

Ja znam, da "nitko ne može reći:Imam čisto srce, prost sam od grijeha"(Priče, 20,9).

Ja znam, da je Sin tvoj, Marijo, u svojoj Besjedi na gori nazvao blaženima one, koji su čista srca, jer će oni Boga gledati (Mat. 5,8).

I zato danas žarče nego ikad molim:

"Pokaži mi, Gospodine, put svoj,da u vjernosti idem k tebi! upravi srce moje na jedno, da se boji imena tvojega!" (Ps. 85, 11).

"Prosvijetli me, da čuvam zakon tvoj i da ga držim svim srcem!" (Ps. 118, 34).

"Ne daj srcu mojemu, da se prigne zlu, da počinim djela bezbožna s ljudima, koji čine bezakonje!" (Ps. 140,4).

"Srce moje neka bude savršeno u na redbama tvojim, da ne moradnem propasti sramotno!" (Ps. 118,80).

"Gospodine, ti vidiš, da me neprija telji pritiskuju ni za što, ali srce moje neka drhće samo pred riječima tvojim"(Ps. 118,161).

"Ti, Gospodine, umiri i utješi dušu moju, da mirno počiva, kao što dijete počiva na prsima materinim tako duša moja da mirno počiva kod tebe (Ps. 130, 2).

+ +
+

GDJE JE TVOJE SRCE?

Bez srca nema života.

Bez zdravog srca nema punog, intenzivnog, jakog života. Izvor života je u srcu. Odanle izlaze misli, želje i osjećaji, koji to srce znadu toliko zanijeti, da često zaboravi samo sebe, a misli i osjeća samo za ljubljeni predmet.

Imao je pravo Isus, kad je rekao: "Gdje je blago tvoje, ondje je i srce tvoje" (Mat. 6, 21).

Kad bi ovdje mjesto mene danas stajao Isus i pitao redom svakog od nas: Gdje je tvoje srce?...

Što bismo mu odgovorili?

Zar ne, u silnoj neprilici, rumeni u licu, dohvatili bismo rukom grudi i ustanovili, da je ondje samo komad mesa, ali srce: misli i osjećaji ne...

Isus bi nas hrabrio: "Gdje je blago tvoje, ondje je i srce tvoje!" Hajde , donesi ga. .

Svi bismo pošli tražiti srca. Gdje? Svaki ondje, gdje mu je blago.

Isus bi gledao tužnim pogledom oca obitelji, kako u "oboru" sagnut među svinjama traži svoje srce. Gledao bi gazdu , kako traži svoje srce na prostranoj njivi. Gledao bi "stanaricu", kako izvlači svoje srce ispod kvočke. Gledao bi djevojku,kako traži svoje srce u kinu. Gledao bi momka, kako traži svoje srce u krčmi.

Isus bi tužnim pogledom gledao tu povorku, koja bi mu nosila srce...

Mi bismo mu donijeli srca uprašena, izgažena, prozebla, izmrcvarena.

To više i ne bi bila srca, nego krvavi dronjci.

I s tim krvavim dronjcima stajali bismo tu pred njim duboko pognuti i posti đeni.

A Isus bi nas sažalno gledao... i govorio:

"Milo dijete, ti se tužiš, da ti je teško, da ti je nemoguće živjeti punim, jakim, kršćanskim životom.

Ti se tužiš, da ti je nemoguće živjeti punim vjerskim životom.

Ti se tužiš, da ne osjećaš radosti kršćanskog duhovnog života...

Draga dušo, nemoj se tužiti. Gledaj svoje srce... Kako je raskidano. Ono uopće nije sposobno za vjerski život. O pu

nom vjerskom životu sa ovakvim dronjkom mjesto srca ne može biti ni govora.

Taj dronjak ne može biti središte osjećaja: ni radosnih, ni žalosnih. Ono je nesposobno za bilo kakve osjećaje.

Ako je blago tvoje zemaljsko i osjećaji i misli tvoje bit će zemaljske. Nego čuj sv. Pavla, gdje govori: "Ako ste s Kristom uskrsnuli, tražite nebeska dobra!" Za njim hitite. "Jer što koristi čovjeku, ako sav svijet dobije, a dušu svoju izgubi?"

Ivane, gdje ti je srce?

\+ +
\+

SRCE KOJE VJERUJE

Recite, koliko su vam puta,dok ste molili, pale na pamet riječi proroka Ilije, kojima se rugao svećenicima poganskoga boga Baala, kad im je posprdno dovikivao:

"Vičite glasnije!... Možda je zaposlen... ili je na putu. Možda spava i mora se probuditi" (3. Kralj.18,27).

Koliko ste puta uzdahnuli: "Ah,zalud i molim, kad me Bog ne sluša. Zalud pitam, kad ne odgovara. Zalud ištem, kad mi ništ ne daje."

....

Bog nas ne sluša. Ponekad je i to istina.

Bog ne sluša šapat naših nafarbanih usta, na koja ne šapuće vjera nego sebičnost, strah, mržnja ili koja druga strast.

Našim ustima rijetko progovara vjera, ufanje ili ljubav.

U našoj molitvi nije vjera kao zrno gorušičino.

U našoj molitvi nema iskrenosti.

Mi već unaprijed ne vjerujemo u korist i moć svoje molitve.

Ne vjerujemo ni u moć Isusovu.

Ne vjerujemo to iskreno.

I Bog nas ne sluša. Gluh je na naše molitve...

I mi se tužimo i zdvajamo...

....

Evanđelje pripovijeda, da bi svakud, kamogod bi došao Isus, nagrnuli bolesnici, nevoljni, životom mučeni.

A Isus ih je ozdravljao.

Eno tamo stoje gubavci. Ne smiju se približiti, da ne bi koga zarazili. Tako zapovijeda zakon.

Ali oni, premda ne smiju blizu, viču, silno viču. Iz svega glasa viču:

"Isuse, sine Davidov, smiluj nam se!"

Isus ih je čuo. Morao ih je čuti, jer su vikali.

I zapovijedi Isus, da mu ih dovedu.

Pita ih:

"Vjerujete li, da vas mogu ozdraviti?"

"Vjerujemo."

"Ozdravite."

Isus ih je čuo, jer su vikali iz svega glasa, a bilo ih je mnogo.

Glas vapaja njihovog dopro je do njega. I pozvao ih je k sebi.

I ozdravio ih je sve redom...

A nas ne će da čuje...

Ne će da nas pomogne...

Malo nas je. Ne ćemo da se skupimo ni sad pred oltar njegove Majke, blažene Djevice.

I ovi, koji dolaze stide se vikati.

A hoćemo da budemo uslišani...

....

Isusov prijatelj Lazar je mrtav. Njegova sestra Marta tuži se Isusu, a suze joj lice miju:

"Gospodine, da si ti bio ovdje, brat moj ne bi bio umro, ali i sad znam, da će ti Bog dati štogod zamoliš u njega!"

Da, Marta to zna.

Ona to vjeruje.

Ona vjeruje, da će Otac nebeski vratiti od mrtvih njezinoga brata, ako to Isus zatraži.

A Isus će to učiniti, kad ga Marta sa tolikom vjerom u njegovu dobrotu moli.

Isus joj kaže:

"Brat će tvoj uskrsnuti... Ja sam uskrsnuće i život...

Vjeruješ li to?"

"Da, Gospodine, ja vjerovah,da si ti Mesija, Sin Božji, koji je imao doći na ovaj svijet" (Iv.11,21-27).

Da, Gospodine, ja znam i vjerujem, da je tebi sve moguće.

A kada Isus prilazi grobu i naređuje, da se grob otvori, Marta koleba i govori:

"Gospodine, već zaudara"... (Iv.11, 39).

Gospodine, pusti... I hvata ga za ruku...

Možda ti ne će uspjeti... Osramotit ćeš se...

A Isus traži potpunu vjeru i govori:

"Ne rekoh li ti: Ako vjeruješ, vidjet ćeš slavu Božju?" (Iv.11,40).

Ako vjeruješ?...

Vjerujem!...

A slučaj žene Kananejke je divan primjer ustrajne molitve, koja ne koleba. Njezinu kći je opsjeo đavao, pa sad moli za nju Spasitelja:

"Smiluj mi se, Gospodine, sine Davidov! Moju kćer vrlo muči đavao" (Mt.15, 22).

Isus ni ne sluša molitvu tužne matere.

Ona viče, a Isus ne će da je čuje.

Ni posredovanje učenika ne koristi.

Ona dolazi bliže, pada pred njim na koljena i moli:

"Gospodine, pomozi mi!" (Mt.15,25).

Da pokaže svijetu, kolika je vjera u te žene, Isus je grubo odbija riječima:

"Nije pravo oduzeti kruh djeci i baciti ga psićima" (Mt.15,26).

"Sigurno, Gospodine," odvrati ona, "ali psići dobiju ipak od mrvica, što padnu sa stola njihovih gospodara" (Mt.15,27).

Isus je svladan. Ne može se oprijeti tolikoj vjeri, pa se divi:

"O ženo, velika je tvoja vjera, neka ti bude kako želiš!"

Od toga časa bila je zdrava kći njezina (Mt.15,28).

....

Tko bi od nas stao pokraj ove poganke žene?

Možda ti, svakidanja pričesnice?

I ne bi se morala stidjeti?...
A stidiš li se barem?...

\+ +
\+

SRCE POUČLJIVO

Kad sam digao glavu, stajao sam pred izlogom i čitao: Klinika lutaka.

Čudno! Čim se ti ljudi sve bave! Ovaj nema drugog posla već popravlja, liječi lutke, operira ih. I time razveseljuje i roditelje i djecu.

Vidjeh, da sam zalutao! I ja tražim danas kliniku, vještog liječnika, da mi liječi srce. Srce je moje sa stotinu mana.

Moje je srce prkosno. Ne da se poučiti. A ja znam, "da srce prkosno svrši rđavo" - ja znam - "da onaj tko ljubi pogibao u njoj i pogine" (Sirah, 3,26).

Mudrac me je upozorio, da onaj "tko odbija pouku, prezire dobro duše svoje, a tko sluša opomenu, steče sebi razboritost" (Priče, 15,32), jer su opomene svjetionice, nauke su svjetiljke; put k životu jesu opominjanja na stegu" (Priče, 6, 23). "Tko sluša opomenu, taj dolazi do sreće" (Priče, 16,20). "Mudrost steći daleko je bolje nego zlato; i razboritost dobiti više je vrijedno nego srebro" (Priče, 16,16).

Mudrost mi govori, da je "bolje je

lo od zelja, gdje je ljubav, nego vo ugojeni, gdje je mržnja" (Priče,15, 17),"bolje je malo sa strahom Božjim, negoli veliko blago s nemirom" (Priče, 15,16).

Pa ipak, Gospo, meni je tako teško slušati, da me drugi uče. Makar su i stariji! Makar i pozvani da me uče. Moram priznati: Mrgudam. Brojim. Kritiziram. Ja sam ti jedna prilično nevjerna duša. Sve odbijam što mi nije po "ćefu". Još i vjerske istine i ćudoredna načela.

Kako bi divno bilo, Gospo, kad bi mi danas širom otvorila srce za zakon Božji i zapovijedi njegove...

Kako bi divno bilo, Gospo, kad bi nam svima danas dala srce, koje se boji Boga i vrši volju njegovu veselo i spremno... (2. Dnev. 1, 3-4).

Kako bi divno bilo, Gospo, kad bismo danas svi tako zavolili zapovijedi Božje, da po vas dan mislimo o njima,

da se radujemo riječima njegovim kao onaj, koji dobije bogat plijen, (Ps. 118, 97-162),

da se više radujemo življenju po naredbama njegovim, negoli bogatstvu mnogome (Ps. 118, 14).

Marijo, spomeni se, kako se nije nikad čulo, da si ti koga ostavila, tko se je tebi za pomoć utekao.
Marijo, čuj nas! Molimo srce poučljivo!

SRCE RASKAJANO

Petre, sjećaš li se one večeri - posljednje - kad si sa svojim Učiteljem i svojim drugovima u apostolatu išao pognute glave u Getsemani?

Petre, sjećaš li se riječi, koje vam Isus tada reče: "Svi ćete se noćas sablazniti o mene."

Petre, sjećaš li se, kako je tad ljubav uskipjela u tebi?

Kako je divna bila ta ljubav!

Kako je velika bila ta ljubav!

Kako je požrtvovna bila ta ljubav!

Kako li je bila sveta...

"Kad bih morao i umrijeti,ne ću te se odreći."

Petre, jesu li to tvoje riječi?

Da?

Pa zašto onda plače ribar?Zašto onda plačeš ti, koji si od Gospodina primio ključeve kraljevstva nebeskog?

Zašto onda plačeš ti, kojemu je I-

sus rekao: "Blago tebi Šimune, sine Iva - nov....?"

Sagriješio si?

I sada plačeš...

O blažene suze, koje oplakuju grijeh... Velikog li dara...

....

Što bih dao, kad bih samo jednom mogao skrušeno zaplakati nad grijesima svojim.

....

Sagriješio si?

Odrekao si se Isusa...

I sada plačeš... Odmah si zaplakao.

Zar zato treba plakati? I toliko plakati?

Ugledaj se u nas! Od nas sviju ovdje sakupljenih muškaraca jedva koji nije potpuno i davno već ostavio Isusa, pa ne plače nitko...

Koliki smo ga ostavili za čašicu rakije?

Koliki su ga ostavili za prolaznu ljubav žene?

Koliko nas je ostavilo Isusa za ljubav svome tijelu?

Tko ga nije ostavio? Tko ga nije nikad ostavio?

I ne plače nitko... Ni da bi suzu pustio... A odrekli smo se Isusa.

Petre, gledaj ove žene. Koja od njih živi neprestano uz Isusa? Koja ga nije nikad ostavila? Gledaj onu tamo čijoj pobožnosti se dive. Isus je od nje daleko. Ostavila ga je davno. A ne plače. Baš je briga!

Petre, gledaj onu tamo u kojoj su vrazi Magdalene pokornice. I ta ne plače. Narumenila je svoje lice, da pribavi nove žrtve. I raduje im se.

A suze? - Nema ih...

Petre, slušaj naše ispovijedi. Čut ćeš muškarce i ženske, muževe i žene, mladiće i djevojke, kako se iza rešetke smiju što su se strašno udaljili od Isusa kršeći sve njegove zapovijedi, makar im se on radi tih prekršaja prijetio kišom sumpornom i ognjem paklenim.

A nitko ne plače...

Nitko ne plače. A svi smo se toliko puta odrekli Isusa. Poslije svake ispovijedi govorili smo: "Volimo prije umrijeti, nego li tebe uvrijediti".

Samo ribar plače...

Samo ribar Petar plače, što se od-

rekao Isusa. Radije da je umro...

Zašto plače ribar?

On zna tko je Isus, kojega se odrekao. On je to već jedanput ispovjedio pred svojim drugovima i pred Isusom. Isus ga je pitao, što on misli o njemu.

A on je odgovorio. Onako bez oklijevanja:

"Ti si Krist, Sin Boga živoga!"

Petar je to sigurno znao. I nije se mogao u toj izjavi prevariti, jer mu je nije diktiralo tijelo ni krv, nego Otac nebeski.

Petar je živo vjerovao, da je Isus doista Sin Božji - pravi Bog.

Petar je vjerovao, da je Isus obećani Spasitelj, a sada ga se tako kukavički odrekao.

Za bagatelu: za malo vatre, za malo znatiželje, za malo života.

I zato je zaplakao.

Tu je izvor suza njegovih.

O kad bismo i mi više vjerovali,jače bismo žalili gubitak Isusa.

O kad bismo i mi više vjerovali,iskrenije bismo se kajali za svoje grijehe.

O kad bismo i mi više vjerovali,oz-

biljnije bismo se trudili oko ispravljanja svojih pogrešaka.

Sveti Petre, isprosi nam suze, da oplačemo svaki čin u svom životu, kada smo se odrekli Isusa.

\+ +
\+

SRCE KOJE PRAŠTA

Marijo!

Je li te već tko pitao, što ti je bilo najstrašnije u životu? Sigurno ja ne ću biti prvi...

Ja bih volio znati, šta ti je najvećma steglo srce. Znaš, šta ja mislim?

Ja mislim, da su te najteže pale one riječi Isusove, kad je na križu molio:

"Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine" (Lk. 23,34).

Oprosti...?

Onima, koji su tvoga Sina na smrt osudili?

Onima, koji su ga onako izmrcvarili?

Onima, koji su ga na drvo križa razapeli?

Onima, koji su ga u mukama ostavili?

Je li to moguće? Nije li srce tvoje tražilo dopuštenje, da samo jedanput uzdahne za pravednom osvetom?

A ti mu nisi dopustila. Jer da je

samo jednom uzdahnulo, možda bi ga Otac nebeski uslišao. A onda,tko bi podnio?

Ti nisi dopustila, jer ti si bila najbolja učenica Isusova. Ti si slagala sve riječi Isusove na dno srca svojega. I razmišljala si o njima.

A Isus je učio: "Ako otpuštate lju dima pogreške njihove, otpustit će i vama Otac vaš nebeski. Ako li ne otpuštate lju dima ni Otac vaš ne će otpustiti pogrešaka vaših" (Mt. 6,14-15).

I oprostila si. I nisi dopustila srcu svome uzdah za osvetom, jer si čula pitanje Petrovo:

"Gospodine, ako brat moj pogriješi proti meni, koliko puta da mu oprostim? Do sedam puta?"

Isus mu odgovori: "Velim ti, ne do sedam puta, nego do sedamdesetput sedam puta" (Mt.18,21-22).

....

Oprostiti...?

Ja sam, Marijo, tako spor na pra - štanje. Planem kao plamen,a tako se teško stišam. Nosim srce na bližnjega, na rođene svoje, po cijeli dan, po cijeli tjedan, po cijelu godinu, cijeloga života...

I ne mislim na riječ Sv. Pavla:"Ne ka sunce ne zađe nad srdžbom tvojom" (Ef.

4, 26).

Cijelog života nosim srce na brata svojega, a svaki dan sklapam ruke i mo - lim:

"Oče naš, koji si na nebesima...otpusti nam duge naše, kako i mi otpuštamo dužnicima svojima!" (Mt. 6,12).

....

Ako mi, Marijo, ne izmoliš srce, koje prašta, koje znade oprostiti i zaboraviti, kako će mi Otac nebeski duge opro - stiti?

Zar da žauvijek budem bačen u tamu najkrajnju?

+ +
+

SRCE ODLUČNO

Kad vidim časnog starca, kako sa obadva uha, otvorenih usta, sluša riječ Božju, i daje se poučiti,

kad vidim mladu djevojku, kako drhće bdijući silnom brigom nad svojom čistoćom,

kad vidim mladića u naponu životne snage, kako brižno ispituje, gdje mu je srce,

kad vidim osamljenu udovicu, kako se silno uzda u Gospodina u svim svojim nevoljama,

kad vidim muškarca u muževnoj dobi, kako smjelo i pobožno zadubljen u molitvu ide u procesiji,

kad vidim poniženo i razdrto srce mojega naroda, kako prašta...

Onda... onda se divim. Jer to je doista divno!

Sve ja to vidim. I sve odobravam.

Pa ipak...

Ima li opačine, u kojoj nisam zagazio?

Ima li grijeha, o koji se nisam očešao?

Ima li kreposti, koju u svojoj ludosti nisam prezreo?

....

Na podnožju brda sjedi mladić. Pokraj njega je torba napunjena hranom. U ruci mu je putnički štap. Pogled je upro prema vrhu brda.

A brdo je sunce divno obasjalo. Usklik se ote iz mldih mu grudi: "Ah, što bih dao, da sam tamo! Idem odmah!"

I ostane dalje sjedeći. Sunce ga je zvalo, a on je sjedio i zijevao i uzdisao, a nije se micao. I tamo je ostao. I umro je u dolini željan sunca!

....

"...htjeti imam u sebi - govori sv. Pavao - ali učiniti dobro ne nalazim, jer dobro što hoću ne činim, nego zlo, što ne ću, ono činim" (Rimlj. 7,18).

Sve ja hoću. Pun sam odluka. Ali ni jednu ne provodim u djelo.

Kad bih sad predao riječ Mariji, da ovdje pred cijelom crkvom, pred svim vjernicima, dade kratak izvještaj o našim odlukama ovoga mjeseca...

Hoću li? To bi bilo strašno!

Dobra polovica crkve sigurno nije ništa ni odlučila preduzeti u svom popravku.

Možda je jedna četvrtina nešto odlučila...

Možda je netko jednu ili drugu odluku i u djelo proveo...

Ostalo je dakle sve samo pri uzdisajima!

Pa odakle to, kad mi Mariju toliko volimo?

Sveti Pavao to tumači ovako: "... Nalazim dakle zakon, dok hoću dobro da činim, da me na zlo nagoni, jer imam radost u zakonu Božjem po unutrašnjem čovjeku, ali vidim drugi zakon u udima svojim, koji se protivi zakonu uma mojega i zarobljava me zakonom grijeha, koji je u udima mojim" (Rimlj. 7,21-23).

U meni dakle živi dvostruki čovjek: tijela i duha. Među njima je borba. Svaki vuče na svoju stranu. Čovjeku tijela pomaže svijet, đavao i požuda.

Ako čovjek duha ostane u meni sam, bit će nadvladan. I badava će uzdisati za svim plemenitim. Duh treba pomoć, silnu pomoć!

Marijo, o tebi je rečeno, da ćeš satrti glavu zmijinu. Zmija paklena je

prema tebi nemoćna.

Molim te, Marijo, pruži svoju svetu nogu na glavu one zmije, koja u meni pom.že čovjeka tijela. I satari je.

A meni daj milost, meni čovjeku duha, daj milost, da mogu ne samo htjeti nešto nego da ono što htjednem mogu i učiniti.

\+ \+
\+

SRCE KOJE SE UZDA

Vode je na stratište, da je kamenuju. Nju, mladu i lijepu ženu Joakimovu. Nije kriva. Oni, koji su bili suci u narodu oklevetali su je, da su je zatekli u grijehu. Oklevetali su je, jer nije htjela sagriješiti. A oni su je zvali na grijeh.

Nevina Suzana je molila glasno:

"Vječni Bože, koji poznaješ sakriveno i znaš sve, prije nego se dogodi! Ti znaš da su oni lažno svjedočili proti meni. I ja moram umrijeti, premda nisam ništa od toga učinila, što ovi zlobno izmisliše proti meni" (Dan. 13,42-43).

I Gospodin je uslišao vapaj njezin. Poslao je proroka Danijela, koji je svjedoke uhvatio u laži i oslobodio čistu Suzanu.

....

Koliko je danas u svijetu zlikovaca?!

Koliko je krivih svjedoka?!

Koliko je onih, koji čine zlo?!

A ti?...

"Nemoj se žestiti poradi zlikovaca, nemoj zavidjeti onima, koji čine zlo! Jer oni brzo uvenu kao trava, usahnu kao ze - leno bilje. Uzdaj se u Gospoda i čini što je dobro!... Imaj svoju radost u Gospodu, on će ti ispuniti što ti želi srce! Pre - pusti Gospodu sudbinu svoju; pouzdaj se u njega: on će već to urediti! On će dati da pravednost tvoja zasja kao svijetlo.." (Ps. 36,1-6).

Prorok Jeremija nazvao je " blagoslovljenim čovjeka, koji se uzda u Gospodina, komu je uzdanje Gospodin" (Jeremi - ja, 17,7).

Blagoslovljen je čovjek, koji se uzda u Gospodina, ali ne samo sada, ili samo danas, ili samo dok mu dobro ide,nego uvijek.

Čuj kako moli Psalmista: "Samo u Bogu tiho počiva duša moja; od njega mi dolazi pomoć; on je jedini spasenje moje, branik moj, da ne posrnem nikada. Samo u Bogu počiva mirno duša moja; jer mi od njega dolazi nada" (Ps. 61, 2-6).

U Boga ću staviti svu svoju nadu. Ti si Gospodine, rekao: "Proklet čovjek, koji se uzda u čovjeka..." (Jeremija, 17, 5).

Makar u kojeg!

....

"Budi tih pred Gospodinom i čekaj ga! Nemoj se ljutiti poradi onoga, koji ima sreću u svom poslu... Utišaj srdžbu i ostavi gnjev! ne ljuti se: to vodi samo k zlu!" (Ps. 36,7-8).

Radije podigni u svakoj zgodi srce i ruke k Bogu u nebu! Osloni se na njega, jer "tko se oslanja na svoj vlastiti razum, luđak je..." (Priče, 28, 26).

\+ +
\+

SRCE PONIZNO

Stao sam duhom kraj puta, koji vodi u vječnost, i gledao, kako prolazi život, i kako prolaze ljudi...

Silno mnoštvo ljudi. A svi u jarmu!

Koliko jarmova! Bože!

I jedni idu mirno, strpljivo. Teret, kojeg vuku, nije malen. Tu je i bolest i starost i neimaština, prezir ljudi i progonstva i razne druge nedaće.

Idu stazom života mirno i strpljivo u svom jarmu. Oni su poslušali riječ Isusovu:

"Uzmite jaram moj na sebe i učite se od mene; jer sam krotak i ponizan srcem. I naći ćete pokoj dušama svojim. Jer je jaram moj blag i breme moje lako" (Mt. 11, 29-30).

Idu mirno i strpljivo u svom jarmu, jer znaju, "da Gospod ne odbacuje za vazda. Ako i dosudi nevolju: on se i smiluje u veličini milosti svoje; jer on iz naslade ne obara i ne rastužuje ljude"(Tužaljke Jeremijine, 3,31-33).

A za njima pjeva Psalmist: "Žrtva,

što se dopada Bogu, skrušen je duh, srce skrušeno i poniženo, Bože, to ti ne prezireš nikada" (Ps. 50,19).

A drugi, oni, koji su se uz dobru pašu nasitili, ne dadu se u jaram. Obijesni su. Oholo je srce njihovo. Oholost srca njihovoga zaludila ih. Misle, da im nitko ne može ništa. I viču sa sotonom : "Ne ću da služim!" Ni Bogu!

Ali "moćno upravlja ruka Gospodinova. Uništi srca puna oholosti" (Lk.1,51). One, koji su se do neba uzvisili svojom ohološću, do pakla će poniziti svojom svemogućnošću i pravednošću.

Gospodine, meni se sviđa pjev Psalmiste...

"Žrtva je Bogu mila duh skrušen i srce poniženo."

Mama, nebeska moja Mama, molim te, takvo mi srce izmoli: srce ponizno. Tvoj Isus je rekao:... "tko se ponizuje, uzvisit će se" (Mt. 23, 11-12).

A ja bih htio biti uzvišen do tebe!

Zato mi treba srce ponizno.

+ +
+

SRCE GLADNO ISUSA

Meso je dobro s kruhom.

I sve ostalo je dobro s kruhom.

Kad nema kruha jedan dan nezgodno je.

Kad nema kruha nedjelju dana, zlo je.

Kad nema kruha mjesecima, ljudi umiru od gladi.

Kruh se ne da nadomjestiti ničim, da ne bude na štetu organizmu.

....

Kad je Isus čudom nahranio pet hiljada ljudi sa pet hljebova i dvije ribice došao je u Kafarnaum sa svojim učenicima. Narod je došao za njim.

A Isus ih učio:

"... Starajte se ne za jelo,što prolazi, nego za jelo, što ostaje za život vječni..."

"Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, ne će ogladnjeti; i tko vjeruje u mene ne će nikad ožednjeti".

"Ovo je kruh, koji silazi s neba , da tko jede od njega, ne umre".

"Ja sam kruh živi, koji siđoh s neba. Tko jede od ovoga kruha, živjet će dovijeka. Kruh, koji ću ja dati, tijelo je moje za život svijeta".

"Ako ne jedete tijelo Sina čovječjega i ne pijete krvi njegove, nemate života u sebi".

"Tko jede tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni, i ja ću ga uskrisiti u posljednji dan".

"Jer je tijelo moje pravo jelo i krv je moja pravo piće".

"Tko jede moje tijelo i pije moju krv ostaje u meni i ja u njemu".

"... Tako će i onaj, koji jede mene, živjeti radi mene" (Ivan, 6,24-57).

....

A mi se, Gospodine, mnogo staramo za jelo, koje prolazi. Mnogih dana to nam je jedina briga.

Često zanemarujemo "živi kruh".

Trpamo u se svakovrsna jela,a sve bez kruha, bez onoga kruha, "koji daje život svijetu".

I kakvo čudo da smo uvijek bolesni, da duše naše boluju.

Nezgodno je samo jedan dan bez kruha.

Koliko nas je, koji svaki dan uzimaju kraj drugih jela i "kruh života?"

Kad nema kruha nedjelju dana, zlo je.

Kad nema kruha mjesec dana, ljudi umiru od gladi.

A mi se smatramo jakim kršćanima , kad se pričestimo prvim petkom ili o Uskrsu!

Isuse, Isuse, kako slabo shvaćamo mi tvoj nauk...

Kako se može putovati dolinom suza prema vječnoj domovini gladan, od gladi iznemogao? - Otuda tolika posrtanja, padovi, grijesi.

Prema vječnoj domovini vuku se kosturi kršćana, koje u zasjedi čeka đavao. Oni nemaju snage da mu se odupru, jer ne jedu kruh života. Padaju u ropstvo i služe mu u grijehu.

A ti,Isuse, svima nudiš kruh, - tijelo svoje, koje je za život svijeta.

A mi taj kruh zanemarujemo.. često preziremo...

....

Isuse, kruše živi,daj mi srce,koje će vazda osjećati glad za tobom, srce, koje će svako jutro govoriti: "Kruh naš svagdanji daj nam..."

SRCE HRAM BOŽJI

U jednom dijelu crkve visi veliki križ. Na njemu tijelo Isusovo. U trnovoj kruni Isusovoj sjedi debeli pauk i pušta svilene niti. Pušta ih niz lice Isusovo. Htio bi mu zakriliti lice, da ga ne vidimo.

I on da nas ne vidi.

Da ga ne prepoznamo.

I on da nas ne prepozna.

Naš Isus da nas ne prepozna...

Moj Isus da me ne prepozna...

\+ + +

"Ne znate li, da ste hram Božji i Duh Božji da stanuje u vama?" (I.Kor.3,16).

Još od krštenja!

Hram ste Božji obložen zlatom... Zlatom milosti posvetne... "... slava je Gospodnja ušla u hram,.. I gle, hram je bio napunjen slave Gospodnje" (Ezekijel, 43, 4-5).

Zato govori Duh Sveti po proroku Ezekijelu:

"Sine čovječji, ovo je mjesto prijestolja mojega, i mjesto za stope nogu mojih, gdje stanujem dovijeka usred sinova Izraelovih..." (Ezekijel, 43, 6-7).

Zato govori i sveti Pavao:

"Ako li tko oskvrne hram Božji, upropastit će njega Bog; jer je hram Božji svet, a to ste vi" (I.Kor. 3,17).

\+ + +

Ja znam, Gospodine, da "kući tvojoj pripada svetost u sva vremena", (Ps. 93,5) kako reče psalmista.

Ti si svet i mjesto boravka tvojega mora biti sveto.

Ti si svet i sve što je tebi na službu mora biti sveto.

Ali, kad gledam i promatram današnjega čovjeka, kad gledam i promatram današnje društvo, kad gledam i promatram sebe, dolaze mi na um riječi Svetog Pisma gdje kaže:... "koji vidješe prijašnji hram i ovaj sada, zaplakaše" (I. Ezdr.3,12).

Koji vidješe, kako je slava Gospodnja po svetom krstu ušla u hram tijela našega;

koji vidješe, kako je hram tijela našega bio napunjen slave Gospodnje,

koji vidješe hram tijela našega ob

ložen zlatom milosti posvetne,

i koji ga danas raskajani promatraju, imaju premnogo razloga da zaplaču i da se nikad više ne utješe, jer napunismo svetišta svoja "razuzdanostima i divljim gozbama, zabavljali smo se s bludnicama, i unosili druge još nepristojnosti" (II. Makab. 6,4).

I Gospodin se tuži:

"Uvodili ste u svetište moje tuđince, neobrezane na srcu i na tijelu! Oni su boravili u njemu i oskvrnuli kuću moju"... (Ezekijel, 44, 7).

"Žrtvenik za žrtve bio je natrpan protuzakonitim, nepristojnim stvarima" (II. Makab. 6,5), tuži se pisac knjige Makabejaca.

....

Gospode, što reče o židovskom hramu ti i trublje tvoje, naši sveti pisci, to si rekao ujedno o hramu tijela našega.

Žrtvenik naš, srce naše zatrpano je protuzakonitim, nepristojnim stvarima. U hramu našem nasta kako reče prorok Danijel "grozota pustoši"...(Dan. 9,27).

I sveti Pavao s pravom kori: "Kako li se podudara hram Božji s idolima? Jer smo mi hram Boga živoga, kao što reče Bog: "Stanovat ću u njima, i među njima ću ho-

dati, i bit ću im Bog, i oni će biti moj narod" (II. Kor. 6,16).

....

Gospode, kad gledam hram tijela svojih slušatelja u času njihova krštenja i ovaj danas, sav isprepleten paučinom, za plakao bih s njima zajedno, jer grijesi prodriješe u baštinu tvoju, oskvrniše sve te hramove tvoje, pretvoriše mjesto obitavališta i slave tvoje u razvaline...

\+ +
\+

SRCE GORLJIVO

Oprosti, Gospodine, što sam danas tako glasan...

Isuse, stavio si danas radost u srce moje i ono u zanosu od rane zore ponavlja:

"O nastran gorke suze, vaj! o Majko stradanja! Jer sinu uskrsnuća sjaj i zvijezda nadanja. Sa svetom Majkom sada svi, o slavimo ga veseli! Nek vlada kralj nada" - uskrsli Isus naš!

"Pjevaj hvale, Magdaleno, jer uskrsnu Janješce, trgnu iz sna ljudstvo sneno, svlada tmine moći zle..."

."Uskrsnu Isus doista... Aleluja!

Ka našu blagu utjehu... Aleluja!"

Veseli se, o Marijo!

....

Ali, šta to vidim?

Marijo! Iz tvojih se danas očiju suze trune i padaju niz lice. Zašto?

Marijo, zašto si žalosna? Ta prvorođenac tvoj danas usta iz groba.

Jest, doista! Anđeo je to rekao pobožnim ženama, koje su otišle pomazati tijelo njegovo.

I Petar i Ivan su bili kod groba. I pogledali su i unutra. Grob je prazan. Isusa nema. Uskrsnuo je!

Ne vjeruj, Majčice draga, zlobnicima, koji to osporavaju te izmišljaju kako bi protumačili činjenicu, da je grob Sina tvoga prazan, samo da ne moraju priznati njegovo uskrsnuće!

Ne vjeruj, Majčice! Ni mi im ne vjerujemo...

Ta već su ga neki i vidjeli. Marija Magdalena mu je obujmila noge izustivši nježno "Rabboni".

Učenici ga sretoše na putu u Emaus. Govorili su s njime. I očitovao im se. Prepoznaše ga kod lomljenja hljeba, kod pričesti.

....

Marija govori:

"Jest, prvorođenac moja je uskrsnuo. I meni se prvoj javio. Mene je prvu pozdravio. Mene prvu razveselio, mene prvu utješio...

Ali ja sam majka mnogih. Pod križem sam vas sve primila za milu djecu svoju. Od tada vas sve ljubim najsvetijom i

najčišćom ljubavlju majke.

A sada pitam tebe, brižni oče,

pitam tebe, majko, koja još i u snu ljuljaš čedo svoje.

"Može li majka biti sretna, kad gle da uskrslog prvorođenca u njegovoj slavi, a toliku još djecu njezinu krije grobna tama?...

Mnoga moja djeca leže u grobovima. Ni križa često nemaju povrh glava svojih. Neki su sami sebe bez križa sahranili. Nekima su križeve drugi počupali. Neki dođu še nemaju križa, ali ipak leže... Leže nepomično..."

....

Kod smrti Isusove mnogi se grobovi otvoriše. Raspuklo se kamenje, grobovi, vrata na grobovima. Mrtvi su oživjeli...

Mnogi su izašli iz gorobova svojih.

....

A ti, sine moj?

A ti, kćeri moja?

Zar se dobro osjećaš u grobu svome, u grijehu svome? I ne mičeš se... Isus ti je otvorio vrata od grobnice grijeha, da iziđeš, a ti ležiš mirno u grobnici svojoj? Zar ti se ne mili živjeti?

Reci Majci svojoj, kad te moli,zašto još nisi obavio uskrsnu svetu ispovijed?

Reci Majci svojoj, kad te moli,zašto oklijevaš?

A ti, koji si se ispovijedio, reci Majci svojoj zašto se zavlačiš natrag u svoju grobnicu? Zar ti nije milo uskrsno sunce - Isus moj?

Istina, život je težak. Ali zašto se ne odmoriš? Zašto ne bi pošao u Emaus, zašto se češće ne bi upustio u duhovne razgovore i razmišljanja? Isus bi i tebi govorio kao onoj dvojici učenika. I tvoje bi se srce upalilo. I ti bi ga onda prepoznao kod lomljenja kruha, i ti bi ga upoznao kod svete pričesti.

A ovako... Ti se pričešćuješ, a u svetoj pričesti nikada ne prepoznaješ Isusa... I uvijek si hladan...

I nikad ga ne moliš, da ostane trajno s tobom, jer se smrkava...

Smrkava se u duši tvojoj, smrkava se u životu tvome, smrkava se narodu tvome, a ti puštaš Isusa tako lako da ode...

....

"Mane nobiscum". Ostani s nama,Gospodine.

Jer noć se spušta. A noć je nesi -

gurna. Strašna je...

Ulazimo u noć kao pojedinci i kao narod...

Bez tebe, što će biti s nas?...

Gospodine, ostani s nama. "Mane nobiscum".

Jer smrkava se. "Advesperascit"...

Gospodine, ti ostani s nama...

Uvijek ostani....

\+ +
\+

PJESMA BOSIM NOGAMA

Gospo draga, ja te žarko molim,blagoslovi danas želju moju, da slavit smijem tvoje noge bose.

Kada si se ukazala Bernardici u Masabjelskoj pećini, bosa si bila, ti Kraljice neba.

Na bosim nogama tvojim mirisale su ruže, kojih miris opija tolike pobožne duše.

Gospo draga, kad prislonim oholu glavu svoju uz majčinske tvoje noge bose, ja osjećam da te ruže mirišu na pokoru. Jer ti si, Gospo, za vrijeme svog osmog ukazanja Bernardici molila i zapovijedala: "Pokoru, pokoru, pokoru!"

\+ + +

Današnjem čovjeku je pokora tuđa, nepotrebna, smiješna.

Današnji čovjek više ne vjeruje u grijeh.

Današnji čovjek više ne vjeruje u Boga!

Kakvo onda čudo, što je današnje pogansko društvo žamijenilo zakon odricanja s tjelesnim uživanjima?!

Riječ Kristova: "Tko hoće da ide za mnom, neka se odreče sebe", postala je prazna i bez smisla, jer Krist u očima ljudi nije više živi Bog nego mrtav kao i svi drugi.

Kada se kaže blaženi siromašni duhom, onda danas pod tim riječima i kršćanin obično razumijeva da Spasitelj naziva blaženim jedino slaboumne i bedake.

Možda?

Možda je glupa kći velikaša i bogataša, koja ostavlja sve, da bi svu svoju mladost posvetila siromasima u potleušicama?

Možda su glupi oni divni mladići, koji na dan svoga ređenja u svećenike stupaju satrveni radosnom žrtvom?

Možda je glup i onaj mladi muž, koji svako veče kleči pred kipom tvojim, Gospo, dok se u obližnjim gostionama prosipa vino najrazličnijih kvaliteta?

Ili je možda glupa majka osmero djece, koja umire sa smiješkom dajući život devetomu, jer se odrekla svega na tom svijetu osim svoje svete materinske uloge?

Možda je glup onaj, koji živi siro

mašno, ali čovjeka dostojno i čisto premda bi samo jednom riječju ili samo jednom kretnjom mogao u životu samo cvijeće brati?

Možda je glup onaj, koji obadvjema nogama gazi po sreći, mjesto da pleše kako mu svijet svira?

Možda su glupi svi sveci od postanka kršćanstva, koji su nosili okove i pojase za mučenje, ili su se bacali u smrznuto jezero ili u koprive, možda su glupi i svi naši suvremenici, koji poste o kruhu i vodi, koji se bičuju i odbijajući nasilje strasti postaju najsretniji među nama?

....

Kršćanska dušo, ti bi možda rado pribjegla u redove ovih bedaka?

Samo tako primit će me Gospodar od raja, ako dođem k njemu sličan njegovome Sinu s križem na ramenu.

Samo onda će mi Gospa bosih nogu otvoriti vrata raja.

I stavit će na moj put ruže kao što su na njenim bosim nogama.

Tri mi se stvari dopadaju, i one su mile Bogu i ljudima: sloga među braćom, ljubav prema bližnjemu, muž i žena, koji prilikuju jedan drugome (Sirah, 25, 1).

Prijatelj i drug sastanu se u pravo vrijeme. Ali nad obojicom stoji žena s mužem (Sirah, 40, 23).

Sretan muž dobre žene. Broj se dana njegovih udvostručuje. Žena valjana radost je mužu svojemu (Sirah, 26, 1-2).

Sretan, tko zajedno živi sa ženom razumnom... (Sirah, 25, 8), jer "vrijedna je žena kruna mužu svojemu; zla je kao crvotoč u kostima njegovim" (Priče, 12,4).

Milina njezina razveseljava muža njezina (Sirah, 26,13).

Žena šutljiva dar je Gospodnji, Duša čista ne može se platiti. Milina je nad milinama čista žena. Ništa ne pretegne dušu čistu.

Kao sunce, koje sja na visinama Gospodnjim, tako je ljepota dobre žene ureš kući njezinoj. (Sirah, 26, 13-16).

Ne prezri žene, koja je dobra i mudra! Milina je njezina dragocjenija od zlata (Sirah, 7,19).

Kuća i imanje baštine se od djedova, a od Gospoda dolazi razumna žena. (Priče, 19,14).

Hoćeš li dakle razumnu ženu, vrijednu, milu i šutljivu ne traži je po zabitnim mjestima grijeha. Ne gledaj dragost ni ljepotu, jer:

"Dragost vara, ljepota prolazi;žena, koja se boji Gospoda, zaslužuje po - hvalu"(Priče, 31,30).

Žena valjana, baština je dobra.Tko se boji Gospoda, u posjed je dobije (Si - rah, 26,3), jer svaki je dobar dar odoz - gor od Oca svjetlosti.

Turoban osjećaj, žalosno lice i bol srca jest zla žena. Mlitave ruke,klecava koljena jest žena, koja ne usrećuje muža svojega (Sirah, 25,23).

Zla je žena klimav volovski jaram (Sirah, 26,7).

....

Svaku ranu, samo ne ranu srca! Svaku zloću, samo ne zloću žene! (Sirah, 25, 13). Jedva je koja zloća jednaka zloći ženskoj (Sirah, 25,19), pa ću "radije stanovati sa lavovima i zmajevima, nego prebivati sa zlom ženom" (Sirah, 25,16).

Sinko moj, očuvaj sebi cvijet mladosti svoje zdravim i ne troši snage svoje na tuđinku! Odaberi sebi iz čitave poljane njivu plodnu i zasij utješen sjeme svoje! Onda će biti ogranaka oko tebe, pa će rasti u pouzdanju u budućnost plemenitu. (Sirah, 26, 19-21).

Neka je blagoslovljen izvor tvoj ! Veseli se ženi mladosti svoje, košuti punoj miline, srni punoj ljupkosti! Ljubav

k njoj smije te uvijek zanijeti. Naslađuj se vazda u ljubavi njezinoj! Zašto bi se, sine moj, radovao s drugom, zašto bi tuđinku grlio u ljubavi? (Priče, 5,18-20).

Žena tvoja neka je u kući tvojoj kao rodna loza; kao mladice masline, tako neka stoje sinovi tvoji oko stola tvojega (Ps. 128, 3).

....

Na riječi Duha Svetoga ja dodajem:

Tako neka bude!

\+ +
\+

S a d r ž a j

I. OSTANITE U LJUBAVI MOJOJ

II. NOVO SRCE

Umnoženo dozvolom Bačke Duhovne Oblasti u Subotici za isključivu upotrebu svećenika.
Odgovorni urednik: Željko Kokić, svećenik, Subotica - Mala Bosna, 264